

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Tractatus Primus. De Gloriâ D. Josephi internâ & inhærente.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

hæc gloria externa præsupponat gloriam internam & inhærentem, idest quam in seipsis habent à Deo acceptam: idè ut cohærenter & ordinatè procedamus, hanc Partem, ut duas præcedentes, in tres etiã Tractatus dissectabimus: In quorum primo, de

ejus gloriã internã, quam in se habet Divus Iosephus: In secundo, de eius invocatione & cultu qui est Pars prima gloriæ ejus externa: In tertio, tandem de ejus paticinio & intercessione; ejsdem gloriæ externæ parte alterã.

TRACTATUS PRIMUS.

De Gloriã Divi Josephi internã & inhærente.

V.

Siquando Lector Candide oculis hausisti prægrandem aliquam Triremem dùm ex regionibus remeans longinquis, auro gemmis, preciosissimisque onusta mercibus, post emersã æquoris spatia immensã, emerisq; grandia à procellis, à syrtibus, à Piratis pericula, portum ingreditur: puta te habere umbram seu ideolam Divi Josephi ad portum gloriæ felicissimè pervenientis. Quantum quæsc gaudium? quæ festivitas? quale tripudium civitati illi ad quam talis, ut supra, Triremis appellit, & omnibus illis pro quibus appellit? Recipitur in portu cum mille acclamationibus, advolant omnes, omnes ovant, omnes exultant, urpote qui de ejus plenitudine quantum cuique fas erit sint accepturi: accenduntur ignes joviales, reboant è propugnaculis tormenta bellica, aliaque mille similia omnes edunt lætitiæ signa.

VI.

Nulla unquam Triremis tam copiosis tam præiosis onusta gassis, quantum Divus Josephus cœli divitiis: qui tandem exactis longioris vitæ diebus, emenso vitæ mortalis curriculo, appellit ad Portum quietis & Æternitatis: ingreditur in sanctam Civitatem Jerusalem Cœlestem, adquam superatis dæmonis, carnis, mundi illecebris, aditum sibi fecit per grandia me-

rita sua, quibus eum Deus tam abundè cumulavit, quam vidimus duabus Partibus præcedentibus hujus Synopsi. Quale ergo gaudium cœlo talem incolam & civem recipienti? quale nobis, qui de ejus plenitudine omnes prorsus quotquot sumus accipere valemus? sed luxuriantem discursum contineamus, & à generalibus his ad particularia descendentes, videamus ante omnia quid de ejus prodromis, Morte, Sepulturã, Resurrectione, & in Cœlum Ascensione quæ hanc ejus gloriam præcesserunt sentiendum, ut eodem ordine procedat nostra Dissertatio, quo materia ipsa de quã dissertamus.

CAPUT PRIMUM.

De Tempore Mortis Divi Josephi.

STATUTUM esse omnibus hominibus semel mori docet Sacra Scriptura, docet ratio, docet experientia: Scriptura docet, nihil enim in eã hæc veritate frequentius, nihil explicatius. Docet ratio: Cùm enim ita à naturã constituti simus, ut calor & humor pugnaces qualitates mutuo sese conflictu in nobis atterant, oportet ut alterutrã vel utrãque tandem languescere corpus, quod ex eis coalescit, cadat, & vincu-

vinculum animi dirumpatur. Elige quantum poteris, & habe nutritioni alimenta saluberrima, habitationi commodissima loca, exercitationi amplissima tempora, curationi præsentissima medicamenta: te tamen ubique; tecumque mortis semina circumferes. In Paradisum etiam terrestrem, esto peccatum non penetrasset, mors tamen ex istâ qualitatibus intrinsecarum compugnantia pervasisset, nisi fructus vitalis arboris, defectus omnes caloris & humoris arcanâ ac divinâ vi superasset: Idem denique docet experientia, quotquot enim unquam ante nos fuerunt, mortui sunt, moriuntur quotidie ante oculos nostros aliqui ex iis qui nobiscum vivunt, moriuntur ceteri, & ii omnes qui post nos veniunt. *Quis enim homo vivet & non videbit mortem?* à quâ nec Deipara, nec Christus ipse exempti fuere? Quid ergo certius? quid clarius hâc veritate, (*omnes moriuntur*) quæ tantis firmatur munimentis? quæ omnibus mundi facibus majoribus colustratur? sacrâ scilicet Scripturâ, quæ fidelibus sufficit. Ratione, quæ sapientibus satisfacit. Experientiâ, quæ etiam stupidos convincit. Propterea hinc non inquirimus an Divus Josephus, tam eximius, ut hæcenus vidimus, sit mortuus, sed supponimus ut rem indubitatam.

I. Neque mors tam deformis est, quàm depingitur, ut ea tantum Virum non decuisse videatur. Iniquis tantum horrenda est, quorum finis æternus interitus: at justus moriens aspicit mortem, non ut vitæ, sed ut mortalitatis suæ finem: mors ergo D. Josephi omnium iustissimi, fuit, non vitæ, sed mortalitatis expoliatio, & transitus ad veram vitam.

III. Comparatur in Sacra Scripturâ mors Iustorum somno ob varias rationes: tres tamen mihi videntur præcipuæ & maximè propriæ. Prima, quod Viri Sancti beatæ fiduciâ Refurrectionis & immortalitatis erecti, non soleant magis mortem exhorrescere aut averfari, quàm viator lassus, vel operarius somnans. Hinc Reginaldus Cardinalis Polus apud Spondanum anno 1537. cum audisset quod Henricus Angliæ Rex, caput suum aureorum millibus quinquaginta addidisset, mi-

rari se dixit Henricum talia statuentem: cum cæde suâ, quàm tanti astimabat Henricus, non magis sibi nocitorus esset, quàm qui cubitum concessuro vestes detraheret.

IV. Secunda ratio, quod æquè facile, immò multò facilius sit Deo excitare mortuos, quàm à nobis dormientes expergeant: Propter quod Scriptura dum de hac excitatione à morte loquitur, his utitur verbis. *Multa corpora Sanctorum qui dormierant surrexerunt, &c. Lazarus amicus noster dormit, eamus & excitemus eum.* Et Christus à se ipse mortem excutiens ait: *Ego dormivi & soporatus sum & exurrexi.*

V. Tertia ratio, quia sicut ex somno vegetiores exurgimus, ita ex morte vivaciores relurgemus, sanitatis labem viriumque deinceps decrementsa non sentiri. Corpus emortuum ponitur in sepulchro, sed sicut granum frumenti in sulco. Granum frumenti in sulco reviviscit & exurgit pulchrius ac copiosius, ita & cadaver iusti ex sanguine pullulabit quatuor divinis dives dotibus, immortalitate, agilitate, subtilitate, claritate.

VI. Mortem ergo Divi Josephi non negantes, sed & indubitatam supponentes, eam his quæ modò tetigimus circumstantiis, aliisque privilegiis, ut omnium mortalium iustissimi, adornatam ostensuri, à tempore quo illam obivit incipimus, id est quando, quæve illius ætate ea contigerit ante omnia inquirimus.

SECTIO PRIMA.

Quandonam mortuus Divus Josephus? an ante, an post Christum Filium suum?

VII. Discrepant hinc inter se Authores, & abeunt in tres diversas sententias. Alii volunt non diu post annum Christi duodecimum, è vivis excessisse, ita Divus Epiphanius hæc. 78. Sanctus Vincentius Ferrerius serm. de Sancto Joseph. Ubertinus à Catala lib. de arb. vitæ. Baronius ad annum Christi 12. Petrus Comestor & alii. Hoc unum fundamentum est duplex: Primum, quod aliqui illorum Divum Josephum feniculum

seniculum fuisse putant, quando duxit Deciparam, ut Divus Epiphanius qui arbitratus est fuisse octogenarium: Alii adhuc seniores. Secundum fundamentum est quod ab illo Christi anno, nulla amplius fit mentio Divi Iosephi in Evangelio.

VIII. Alii è contra volunt Christo supervixisse, cuius opinionis fuit D. Cyprianus ser. de Passione post med. & ante finem: citantur etiam pro hâc sententiâ D. Ambrosius lib. de Inst. Virg. c. 6. & in Lucâ c. 23. & Arnoldus Abbas tract. 7. de verb. Dom. ad illa verba Christi in Cruce pendens ad Matrem; *Mulier ecce filius tuus*: trahitur etiam in hanc sententiâ à nonnullis, Divus Augustinus serm. 81. de tempore, qui est serm. 2. in Feriam sextam post Dominicam secundam Quadragesimæ, ubi sic ille. *Vidit Ioseph aliud somnium, quod Sol, Luna & Stelle undecim adorarent eum: cui respondit Pater suus. Nunquid ego & Mater tua, & Fratres tui adorabimus te super terram? Hoc in illo Ioseph impleri non potuit, quia jam Mater ejus ex hac vita migraverat: in nostro vero Ioseph, id est Domino IESU Christo, somnis illius Sacramenta completa sunt. Sol enim & Luna & Stelle undecim eum adoraverunt, quando post Resurrectionem Sancta Maria quasi Luna, & Sanctus Ioseph velut Sol, cum undecim Stellis id est Beatis Apostolis, incurvati & prostrati sunt ante eum, & impleta est Prophetia illa, quæ dixerat, Laudate eum Sol & Luna, laudate eum omnes Stelle & lumen.*

IX. Hujus secundæ sententiæ fundamenta quoque duo esse potuerunt: Primum eruitur ex Divo Cypriano loco citato. quod scilicet ideo supervixerit D. Iosephus Christo, ut traditæ per Christum in Cruce moribundum Joanni Discipulo Matre suâ dilectissimâ in custodiam, ad exclusionem D. Iosephi adhuc viventis, constaret ipsum non fuisse reapse Virginis Maritum & Patrem Christi, ut eatenus reputatus fuerat. & necessario debuerat ad Mysterii Redemptionis consummationem. Ita enim loco citato Divus Cyprianus. *Considero te Christe in Cruce de Matre sollicitum, cui volenti loqui tecum cum evangelizares, negaveras retroactis die-*

bus colloquium, & pratuleras Matri auditores verbi, pauperes spiritu, dicens eos tibi esse pro Matre & Fratribus, qui voluntati Patris obtemperant: nunc mater. no moveris affectu, & thalamum hamanitatis tuæ Cubiculario dilecto commendas, & provides sedulo benedictæ inter matres. res Apostolicam clientelam, & obsequium Virginis Virgini discipulo tradis, ut jam non Ioseph tanti ministerii oneretur prepositura, sed Joannes, quia jam exigebat ratio ut cõjugii removeretur opinio. nec ultra Pater Christi assumeretur, qui eatenus vocem Patris & Conjugis tenuerat: habebat Ioseph in hâc Christi dispositione rationabilem contradictionem, cum alteri commendaretur Maria, si se cognovisset carnalem maritum: sed quia in spiritu actum erat conjunctionis illius mysterium, passus est Ioseph æquanimiter sibi eum in hoc servitio præponi, quem digniorem se iudicabat, ideo maxime quia Magistrum electio sic negotium ordinabat. Huc usque Divus Cyprianus.

Secundum fundamentum hujus secundæ sententiæ est, quod ideo Divus Iosephus Christo supervixerit, ut istâ ratione potuerit esse unâ cum Sponsâ suâ Martyr Calvarii Montis, quo honore & merito ipsum privari non debuisset volunt. Neoterici hujus sententiæ authores.

XI Sed inter has duas extremas sibi quæ invicem oppositas sententias alia est media hodie quæ communissima, quæ censet nec tam citò, nec tam tardè mortuum, sed circa illud tempus quo Christus cepit se manifestare ad homines suscepto Baptismo, & collectis in opus Evangelii Discipulis: hæc sententia meo videri indubitata est, solaque nunc ab omnibus reputata vera.

XII Quod non sit mortuus tam citò id est non diu post annum Christi duodecimum, ut vult prima sententia, probatur primò, ex Luc. cap. 2. ubi narratur, quod cum Puer IESUS factus annorum duodecim remansisset in Jerusalem, id non advertentibus parentibus Divo Iosepho & conjugè, ab eisque post triduum fuisset inventus in Templo in medio Doctorem: interrogationibus & responsonibus absolutis, descenderit cum eis Nazareth, & erat subditus illis, vers. 51. ubi præteritum

tum illud, *Erat*, cum sit Imperfectum, ut loquuntur Grammatici, significat rem non tam citò perfectam & finitam, sed illius continuationem & durationem.

- XIII. Probatur secundo, ex eo quod Christus apud Evangelistas dicitur à Judæis, *Faber & Fabri filius*, eo quod scilicet artem Patris sui Josephi exercuerit, eique inservierit in fabrilis exercitatione, ut explicat Divus Augustinus Serm. 81. de Tempore: non ergo tam citò mortuus Divus Josephus, cum id non potuerit Christus nisi adultus, & magis in ætate provectus.
- XIV. Probatur tertio, si penitus inspicimus rationem divinæ dispositionis in electione Divi Josephi circa Christum, & illius curam ei cælitus commissam, videtur omnino fuisse necessarium ut viveret usque ad tempus manifestationis Christi, quæ cepit ab ejus baptismo, & vocatione Apostolorum: quia cum non conveniret Christus pro fabrilibus, quibus se domi exercebat (cùm à Judæis dicitur Faber) hominibus commiseri, oportuit ut dum ipse domi operabatur Divus Josephus foras exiret pro iis operibus quæ egressum postulabant: si enim Judæi Jesum quamvis lætærent, despiciabant tamen ob fabrilium, ita ut diceret, *Nonne hic est Faber & Fabri filius?* quid fecissent si promiscuè talis apparuisset? his addo quod non erat tam senex D. Josephus anno Christi duodecimo, cùm certum sit ex dictis, Part. 2. Tract. 1. cap. 14. sect. 3. congruâ ætate Virginem duxisse.
- XV. Quod etiam non viveret amplius tempore Passionis. Probatur primo, quia à tempore manifestationis Christi nulla sit amplius in Evangelio de eo mentio, intervenientibus tamen, multis occasionibus faciendi sitamdiu vixisset, quandoquidem toties sit mentio etiam de fratribus & cognatis Christi.
- XVI. Probatur secundo, quia post vocationem Apostolorum nuptiæ factæ sunt in Canâ Galilææ, ad quas dicitur vocatus & Jesus & discipuli ejus, Joan. cap. 2. eratque etiam ibi Maria Mater Jesu, ut patet ex textu Evangelii: jam sic argumentor, fuit ad istas nuptias

vocatus Jesus, & Mater ejus, vel ob devotionem, vel ob viciniam, vel ob cognationem, & discipuli ejus ob ipsius Christi considerationem. Si ob cognationem certè & Divus Josephus cum illis vocatus fuisset si adhuc fuisset in vivis: si ob devotionem, vel viciniam, cum discipuli ob ejus considerationem vocati fuerint quanto magis fuisset Divus Josephus si vixisset? quod si & is quoque vocatus fuit, cur illum tantum tacerent Evangelistæ; signum est ergo manifestum nec illis adfuisse, nec amplius in vivis fuisse.

Probatur tertio, quia in præsentatione Christi in Templo expletis purificationis diebus, postquam benedixisset Mariæ & Josepho senex & justus Simeon, utpote qui agnoscebat utriusque propter istum filium sceleritatem: Futura in Spiritu prævidens, prædixit Virgini quod aliquando animam ejus doloris gladius esset pertransiturus, scilicet in Passione Christi, non verò Divo Josepho: Quare hoc? nisi quia tunc quoque prævidebat, quod tunc D. Josephus non esset amplius ut Virgo in vivis futurus: si enim secus futurum fuisset profectò qui de ejus amissione in Jerusalem ita anxius fuit & doluit, ut eum sibi Deipara quoad hoc conjungere non dubitaverit, & tunc cum Virgine doluisset, & prædilecti filii sui tormenta & mortem in animâ suâ per compassionem sensisset: Consequenter Simeon eum in suâ prædictione ab uxore non separasset, quem ei in benedictione conjunxerat; qui cum secus fecerit, signum est eum prævidisse Josephum isto tempore non amplius futurum in vivis, ut in suâ animâ istum doloris gladium perferiret.

Probant alii quartò, quia si Divus Josephus tamdiu vixisset, proculdubio Christo filio suo in Cruce morienti adfuitisset: cùm alii non ita in ejus amore ferventes ut ipse, ad stare non timerent, ac consequenter Christus non alteri quam illi moriens Matrem suam commendare voluisset: atqui non illi sed Divo Joanni discipulo, quem diligebat, Matrem suam tunc commendavit: non ergo tunc Divus Josephus aderat, consequenter non amplius in

P p p vivis

vivis erat : ita ferè inter alios noster Sylveira Tom. 2. in Evang. l. 4. cap. 1. quæst. 9. num. 37.

XIX. Hoc argumentum quoad primam suam partem convincit, sed quoad secundam non placet mihi ut placet multis qui in hâc Sententiâ nobiscum conveniunt dicam enim, & solidissimè quidem, etsi fuisset vivens Divus Iosephus & ibi præfens, nihil illi derogatum fuisset per hoc quod Divo Joanni, commendata esset à Christo Deipara : Commendata est enim Divo Joanni, ut ipse pro Christo esset filius & nihil aliud, ut patet : per quod non impediebatur Divus Iosephus, quin ut Sponsus & conjux posset erga Beatam Virginem uxorem suam, quod potuit etiam dum ipse Christus ejusdem Deiparæ filius legitimus & naturalis vivebat : nec per hoc ullo modo excludebatur Divus Iosephus à qualitate Sponsi Deiparæ, quis contrarium dixerit? Sed dabatur Virgini Joannes filius adoptivus in locum Christi filii naturalis, & ut seni Iosepho adjutorio esset, & ut eo moriente tanquam illi suffectus, totam Deiparæ clientelam sibi demandatam sciret.

XX. Probatur ultimò, à convenientiâ; cum enim Christus Dominus ut privatus homo domi latuisset, adveniente tandem tempore, à Deo præordinato manifestationis suæ ad homines, quò operibus admirandis ostensurus erat, & probaturus se filium Dei, non conveniebat ut deinceps Pater ejus terrenus sub hominum oculis versaretur, quare hic è mundo subductus est & sine dubio circa tempus illud, quo Christus se manifestaturus erat hominibus.

XXI. Ad fundamenta primæ Sententiæ, Respondeo ad primum nequaquam verum esse quod D. Iosephus fuerit tam senex quando duxit Beatam Deiparam in matrimonium, hocque multis refutavimus in superioribus Part. 2. Tract. 1. cap. 14. per totum. Quoad secundum fundamentum, Respondeo; cum ab illo Christi anno duodecimo usque ad prædicationem Baptistæ, filium historię vitæ Christi abruperint Evangelistæ, nec de Virgine aut Divo Iosepho loquantur nisi relativè ad Christum, non mirum cum de illis quæ to-

to isto tempore, idest ab anno 12. usque ad tempus manifestationis suæ ad homines gesserit Christus nihil dixerint, nihil etiam amplius locuti sint de Divo Iosepho, ut nec de Virgine.

Ad fundamenta secundæ sententiæ, Respondeo primò Divum Cyprianum non asserere, nec probare quod Divus Iosephus adhuc viveret quando Christus in Cruce Matrem Discipulo commendavit, sed tantum supponere: cum ergò hoc punctum non ex professo tractet, consequenter non examinaverit Divus Cyprianus; probetur autem ab aliis Patribus, & Doctoribus, qui rem istam ex professo & seriò examinarunt & tractarunt, nostra in hoc puncto sententia, idè hanc illi præferendam nemo prudens non judicabit. Respondeo secundò, idè Divum Cyprianum supponere Divum Iosephum tunc vixisse, ut ex eo quod Christus ipso relicto Matrem suam moriens Joanni commendavit judicemus ipsum non fuisse verè ejus Patrem & Matris Conjugem, sed eò usque tantum fuisse vocatum Patrem. Sed contrarium constat ex dictis de utraque hâc qualitate supra Parte 2. Tract. 1. & 2. ergo &c. Deindè etsi Divus Iosephus tunc vixisset, non ea tamen exinde emergerent contra utramque istam qualitatem, quæ in illo discursu contexit Divus Cyprianus ob commendatam Joanni à Christo Matrem, ut patet ex illis quæ mox diximus numer. 19.

Quoad Divum Augustinum malè trahitur in istam sententiam: nam etsi ut in Christo Domino somnia Iosephi Sacramenta complerentur, illa adratio fieri debuisset post Resurrectionem, quod non, ut constat, potuit Divus Iosephus Christo à mortuis resurgente resuscitatus, unà cum Mariâ & undecim illis stellis spiritualibus, idest Sanctis Apostolis, ante IESUM redivivum incurvari & prosterni. Et in hoc nulla difficultas.

Nec vellicantur Divo Iosepho, ut putant, hujus sententiæ Authores Neoterici dum aliam à Divo Cypriano viam ineuntes hoc adstruunt, ut ipsum faciant Calvarii Martyrem, sed econtra. Si enim Divus Iosephus supervixisset

set Christo, cum nullam Evangelistæ faciant ipsius mentionem in totâ historiâ Passionis, fecerint autem tor aliorum, nec appareat cur eum potius quam tor alios tacuissent si adfuisset, videretur potius concludendum contrarium contra Divum Iosephum, quod scilicet non adfuerit Christo patienti: sicque sequeretur quod ipse solus inter omnes, Christum tunc deseruisset: quod vel cogitare impium, imò insanum, quomodo enim is qui eo perditio ita anxius fuit, & cum tanto dolore requisivit, postquam tor annis in ejus scholâ & convictu proficisse debuisset ad mortem pro suâ omniumque salute properantem deseruisset, quæ mulieres in ejus scholâ novitiæ, & ipse Ioannes eius Discipulus solum hesternus secuti sunt, & cui in Cruce morienti adfuerunt? Itaque melius nos concludimus pro nostrâ sententiâ, quod Cruci cum reliquis non adfuerit, quandoquidem hujus nullam fecerint Evangelistæ mentionem. Atque adeo quod tunc pro certo mortuus erat, aliâs enim adfuit.

XXV. Nec deerit hic Flos Auteolæ Divi Iosephi, si dicamus ipsum esse mortuum ante Christum Filium suum: non enim ille ut alii, unâ vel alterâ horâ corpore Christo patienti adfuit, & ejus suppliciis, pœnis ac doloribus participavit, sed à Christo nato usque ad mortem suam, maximè verò à Circumcisione, quando imponendo ei nomen JESU, cujus significationem ex Dei revelatione penetravit, eum morti, per quam Jesus in effectu futurus erat, idest Salvator Mundi, adjudicavit, & quasi in Cœlestis Decreti executionem eum circumcidendo, primas ipsi sanguinis guttas elicit, ut diximus supra.

XXVI. Sunt alii flores ii que selectissimi qui in nostrâ sententiâ eidem Divi Iosephi Serro innectuntur, necessariò ab eo detrahendi in illorum sententiâ qui dicunt Christo supervixisse. Nam si Christo supervixit, ergo non fuit unus ex illis Sanctis, quorum corpora resurgente Christo resurrexerunt, & apparuerunt multis, Matthæi cap. 7. vers. 52. & 53. Ergo absolutè

non resurrexit, unde enim hoc probaretur.

SECTIO II.

Quâ Etate mortuus est Divus Iosephus?

Quo Etatis suæ anno vitam hanc mortalem finierit Divus Iosephus, magnum apud Evangelistas, Sanctos Patres, aliòque Historicos, & Authores altumque silentium, hinc difficultas hanc quætionem dirimendi. Sed res hæc est valde exigui momenti. Quid enim refert an quis plenus dierum mortuus fuerit, modò fuerit plenus meritorum? *Senectus enim* (inquit Sapiens Sapient. cap. 4.) *venerabilis est non diturna, neque annorum numero computata: Cati autem sunt sensus hominis, & atas senectutis vita immaculata.* Tum deinde idem. *Placens Deo factus est dilectus, & consummatus in brevi explevit tempora multa.* Quæ cum ita sint, paucis rem hanc absolvemus.

Qui volunt Divum Iosephum quando duxit Virginem fuisse octogenarium, eoque majorem, & mortuum non diu post annum Christi duodecimum, ut Divus Epiphanius Sectione præcedenti, & alii dicunt fuisse nonagenario majorem, alii ferè centenarium quando mortuus est: Qui verò eum fuisse senem dum Virgini conjugatus est ad removendum violatæ inter illos integritatis suspicionem, & tamen vixisse usque ad Christi manifestationem, quæ fuit circa annum ejus trigessimum, necesse est eum faciant centenarium aut eo majorem.

Sed cum harum exoticarum opinionum fundamentum, sit illa proverbata senectus, quam fingunt in Divo Iosepho antequam conjungeretur Virgini Deiparæ intemeratæ, ad removendum inter eos labefactatæ virginitatis suspicionem, fundamentum verò illud sit nullum, ut constat ex dictis supra Patre 2. Tractat. 1. cap. 14. ruunt consequenter præfatæ duæ opiniones ei superædificatæ.

Sed quid nos in tantâ caligine ob Scripturæ, Patrum, Authorum eâ de

Synopsis

Magnalia
D.
Iosephi

re silentium? Dico probabile esse mortuum circa annum vitæ suæ septuagesimum, Probatur ex supputatione Augustini Tornicelli, qui asserit ipsum natum Imperii Octaviani Augusti anno secundo. Atqui Christus juxta magis receptam in Ecclesia opinionem, & propterea à Gregorio Papa XIII. approbatam, & Martyrio Romano, quo solo utitur in Officio Divino Ecclesia insertam, natus est ejusdem Imperii anno quadragesimo secundo: ergo tunc Divus Iosephus erat quadragesima circiter annorum. Iam verò manifestatio Christi ad homines (circa quod tempus ex dictis Sectione præcedenti mortuus est Divus Iosephus) cœpit ab ejus Baptismo, & dum baptizatus est Jesus erat incipiens quasi annorum triginta Luca cap. 3. Ergo Divus Iosephus mortuus est circa annum ætatis suæ septuagesimum.

XXXI. Probatur secundo hoc nostrum asseritum ex iis quæ diximus supra Parte 2: Tract. 1. de Ætate Divi Iosephi quando duxit Virginem uxorem, quibus fulcitur opinio Tornicelli: Ex dictis enim ibi, & his quæ hoc Capite Sectione præcedenti probavimus de tempore quando mortuus est Divus Iosephus, colligitur satis clarè cum abiisse ex vivis circa septuagesimum vitæ annum, circum circa.

XXXII. Confirmatur, quia cum magnâ probabilitate & valdè rationabiliter dici potest de Divo Iosepho, ut Christi Patre, quod compleverit dies vitæ hominis ordinarios, ut scilicet possit dici plenus dierum & meritorum. Sed dies vitæ hominis ordinarii sunt septuaginta anni, idest circum circa juxta Regium Prophetam Psal. 89. *Dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta anni, si autem in potentatibus octoginta anni, & amplius eorum labor & dolor* Nec apparet ratio cur Deus qui ponit vitæ terminos, vel ab illis detraisset, vel ad illos addidisset pro Patre suo, maxime quod circa eandem etiam ætatem mortua communiter censeatur Deipara; sint autem rationes cur nec citius quia Christo fuit necessarius usque ad trigessimum nec etiam ultra vivere debuerit. Vide dicta Sectione præcedenti, num. 20. ergo huic potius Sententiæ

standum quam aliis.

Ad finem hujus capituli duo monenda habeo: Primum, mortuus est Divus Iosephus homo tantus, sicut & alii omnes: Consideremus ergo & hoc semel benè apprehendamus nos quoque morituros. Nihil ad vitam christianam rectè peragendam utilius, justius nihil, mortis memoriâ. Propterea & illam nobis Deus frequenter objectat, & è contra dæmon oblivionem ejus maxime curat. Hinc ne Adam peccare dixit ei Deus Genes. cap. 2. *In quacunque die comederis ex eo, morte morieris, dæmon verò è contra, nequaquam morte moriemini*, Genes. cap. 3.

Quod primis parentibus hoc dæmon suadere potuit non adeò mirandum; hi enim necdum mortem viderant. At verò nobis, qui quotidie illam in aliis videmus, & nos ipsos ad illam appropinquare sentimus, deficientibus sensim corporis viribus, quo pacto idem suadere potest? suadet tamen, & quomodo primos parentes, ita filios decipit, sed alio modo: illis enim, qui nullam mortis habebant experientiam, omninò suavit illud, *nequaquam moriemini*. Nobis verò, quibus propter rei evidentiam id suadere non potest, aliter suadet: suadet enim quod hodie non morieris, quod hoc anno vives, sequenti die & anno idem, & sic in posterum, quod simul & semel ingerere nequit, in partes divisim deglutire facit, & sic semper ita vivis, ac si nunquam moriturus.

Secundo, monendi sunt incauti, qui sub prætextu quod dies vitæ hominis ordinarii sunt, ut diximus ex Regio Prophetâ, septuaginta anni (quos ideo dedimus Divo Iosepho) eos sibi promittunt non attendentes quanti sint juvenes qui putabant se diu posse vivere quibus contigit, quod non cogitarunt, citò mori: qui dum adhuc ordirentur succisi sunt, præcisâ scilicet à Deo velut à texente eorum vitâ.

CAPUT II.

Quomodo mortuus Divus Josephus?

- I. **C**APITE præcedenti explicavimus quantum fieri potuit in re obiturâ, quando quotove vitæ anno mortuus est Divus Iosephus, hinc videndum quomodo mortuus sit: id est quæ mors ipsius mortalitatem absumperit, exhausta?
- II. Mortem ipsius beatissimam, fuisse in conspectu Dei preciosissimam, & cum amore divino conjunctissimam, quis nisi impius vel insanus inficias ibit? aut etiam in dubium revocabit? sed nobis hinc inquirendum ulterius quomodo, quæve ratione mors illius cum amore divino conjuncta fuerit?
- III. Sanctus Franciscus Salesius Gebennensis Episcopus lib. 7. de Amore Divino cap. 11. 12. & 13. distinguit genera tria mortis cum amore divino conjunctæ: Primum, cum quis moritur in amore Dei, seu habituali, seu etiam actuali: Secundum, cum ob amorem Dei: Tertium, cum ex amore Dei: & hoc ultimum cæteris præstantius.
- IV. Primo modo mori, id est in amore Dei frequentissimum est, & omnibus electis commune: in eo mori omnino necessarium, aliàs actum est de nobis in æternum, si de amore habituali sermo est: si verò de actuali amore, multis Sanctorum etiam in eo expirare contigit, Moyse imprimis, ait enim de illo Scriptura, Deuteron. cap. ult. vers. 6. *Mortuus est Moyses in terrâ Moab jubente Domino: pro avo alia verbum habet, Mortuus est Moyses in terrâ Moab in osculo Domini, quasi osculans Dominum, & osculatus à Domino.* Divo Oswaldo, qui in istis vocibus, *Gloria Patri & Filio & Spiritui sancto, expiravit; Divo Ludovico Francorum Regi, qui in illis, Introibo in domum tuam, adorabo ad templum sanctum tuum, & confitebor nomini tuo.* Ex Clitoveo in ejus vitâ. Divo Francisco Assisiani, qui in illis Psalmi 141. *Educ de custodia*

*animam meam ad confitendum nomini tuo, me expectant justi donec retribuas mihi, ex Divo Bonaventurâ in ejus vitâ. Divo Alberto Carmelitæ qui cum horâ vespertinâ transitum suum imminere cognosceret, è paupere strato suo surgens humi genuflexit, erectisque in Cælum oculis psalmum *In te Domine speravi*, recitans efflavit animam ad illa verba, *In manus tuas Domine commendo spiritum meum*, ex nostro Baptista Mantuano in ejus vitâ: Hi omnes plurimique alii consimiliter vitam in sanctitate exactam, heroico summæ virtutis actu concluderunt.*

Secundo modo mori, id est ob amorem Dei, contigit Sanctis Apostolis qui ob amorem Dei horrenda supplicia constantissimè pertulerunt, & vitam cum sanguine prodegerunt: consimilemque necis causam Divum Ignatium Patriarcham Antiochenum Apostolorum discipulum & coævum; Sanctum Laurentium, omnesque Martyres habuisse plerique existimant.

Tertio modo mori, id est ex amore Dei est paucorum: isto mortua est Beata Ceipara, ut docent SS. Patres: isto mortuus est Divus Philippus Nerius Cõgregationis Oratorii fundator Sanctissimus, costis diligendo Deo diffractis, ex Cardinali Bæonio ipsius spirituali filio: isto mortua Ter Magna Heroïna Seraphica Mater Theresia, quæ, ut ait Sac. Rit. Congregatio in Lectionibus secundi Nocturni pro ejus Festo, *Intolerabili divini amoris incendio, potius quam vi morbi, Abæ cum decumberet suo specie columbæ, purissimam animam Deo reddidit.*

Mortuum Divum Josephum in amore Dei non tantum habituali, sed etiam actuali clarissimum est: habituali quidem, quia plenissimus gratiâ, ut constat ex dictis in toto hujus Operis decursu: actuali verò, quia longe felicior, multoque singularius quam Moyse mortuus est osculans Jesum Filium suum prædilectum sibi: tunc cum Mariâ præsentem, vicissimque ab eo osculum recipiens. O mortem beatissimam!

Mortuum ob amorem in effectu dicere non possumus, certam enim est

Synopsi

licet pro Christo multa pertulerit, vitam tamen cum sanguine pro eo non effudisse: verum in preparatione animi millies ita mortuum, negare nemo potest, qui bene ea perpenderit quae in superioribus protulimus ad pondus sanctuarii librata appenderit.

IX. Restat expendendum an etiam ex amore divino obierit. Esto de hoc altum sit apud Patres, & Sacrae Scripturae Interpretes, aliosque Authores, silentium, & omnes Divi Iosephi Encomiastae praetereant genus mortis quam obiit praecipuus ille Cultor Amoris Dei, illud profecto indubitatum arbitror nulla corporis infirmitate praecunte, sed ligato corde amoris incendio defecisse. Cum enim ut amantissimus Pater IESU per vitam omnem arsisset amore divino, quid reliquum fuit exacta amate, quam ut fortis esset in illo ut mors dilectio, & sicut mors ipsu occideret? Animam illam amore revera decoratam, ut constat ex dictis Parte 2. Tractat. 3. cap. 10. & 11. Mors decebat congrua plane vitae, hoc est ex amore, ergo cum summo vivendi ritu ævum suum exegerit Sanctus ille amor Dei conspicuus, morte cuius amor esset conficiendus debuit feriem vitae concludere, ut sic vitae amore in Deum in paucissimis insignis, exordium, tenor, & exitus concordarent.

X. Et verò quod genus mortis aliud Divo potuisset contingere Iosepho? Morimur omnes, vel quia vis nobis externa infertur, vel quia morbus ingruit, vel quia naturæ vigor sensim extinguitur, vel quia vehementes passionum motus sanguinem alterant: Passionum inordinatarum motibus D. Iosephus cœcuti nequivit, cui motus omnes erant in pervigili rationis potestate; vide à nobis dicta supra Parte 1. Tract. 3. cap. 11. Temperatissimæ naturæ vigor evanuisse non poterat anno vitæ septuagesimo vel circiter, quod mortuum illum cap. præced. probavimus; cum multò minus temperatorum corporum vitam, citra defectus externi periculum etiam hoc ipso quo vivimus sæculo extendi videamus: morbos compositissima viri valetudo, & prudentissima conversatio, ac victus ratio non patiebatur. Vim externam tum

hominum, tum animalium, tum aliarum rerum in corpora humana incurrentium, arcebat divini cura praesidii, & Angelicæ diligentia custodia. Superest igitur ut ad illum undique praclusum morti aditum amor aperuerit: praesertim cum quæ multis Sanctorum prerogativa concessa est, Sanctorum Coryphæo, Christi Patri amantissimo, denegari non nisi irrationabilissimè possit.

Neque dicas ex Iustiano *Authentica de Triente, §. Consideremus.* Rem esse erubescentiâ dignam, sine lege loqui, sequor enim Alciati Tract. de *Presumpt. regul. 2. consilium suadentis, ut ad conjecturas lege tacitè recurratur.* XI.

Fortè instabis Mariam potius eo fato debuisse vitæ pati deliquium, ut potè quæ longè fortiori & ardentiori Deum amore diligebat. Respondeo & ipsam eo funere sublatam è medio. Quod autem non prior obierit Maria cuius amor in Deum erat longè intensior, eo quo Divi Iosephi anima conflagravit: Ratio petenda est à Divinâ voluntate, quæ eam amore languentem fulcivit floribus, stipavit malis, ut esset superstes Passioni suæ ad solamen Ecclesiæ suæ adhuc teneræ & imbecillæ; Ioseph autem expletis Officii sui partibus circa Salvatorem, feliciter obiit. XII.

Recogitantur hic ardores, defectus, deliquia, extases Pauli, Francisci, Catharinae Senensis, Theresiæ, Mariæ Magdalena de Pazzi, & aliorum, cum Divi Iosephi amore Parte 2. Tract. 2. cap. 11. Tract. 3. cap. 9. & 10. exposito comparentur, quid sunt illi ad hunc? stellulae ad solem, scintillulae ad fornacem. XIII.

Anima Dei amore flagrans patitur deliquium, expertus ait Areopagita Dionysius, & probat ex Hierotheo, quem vocat divina patientem: Relique in confesso est apud omnes, animam Deo intellectu & voluntate intentam extasim pati, ut de Sancto Paulo Apostolo liquet, & innumeris aliis: Atqui dari potest amor intensior eo, quo Hierotheus Divina patiens propè occubuit. Et hic est amor quo Divus Iosephus incensus, & extra se raptus occubuit. Quemadmodum ergo bombix suo XIV.

suo confusus ergastulo, alarum expers suos patitur cancellos, sed ubi alæ erumpunt, morarum impatiens & captivitatibus, brevioris suo rostro vellicat claustrum, unde evolat, alitem ementitus: ita passus est quidem Divus Iosephus carceres importunos corporeæ compaginis, quæ diu compefecit animam ejus ne aliò transmigraret, sed pubescens ille amor in eum adolevit statum, ut Ioseph tandem spiritus amore incandescens quasi aliger evolarit.

XV. Vel si magis placet unicam illam avem, celebratum dico priscis Phœnicem considera. *Qui*, ut loquitur gravissimus Terullianus lib. de Resurrectione Carnis, & ipsum lubenter fœnerans renovat: natali sine decedens, atque succedens, iterum Phœnix ubi jam nemo: iterum ipse, qui non jam: alius, idem. Hic in aromaticorum congerie lignorum positus, excipit Solis radios, & inde flammâ exortâ, alisque eventilatâ preciosam ipse sibi mortem facit: ita cum Divo Iosepho agitur, inter fidei, spei, fortitudinis, patientiæ, constantiæ, humilitatis, cæterarumque virtutum odores, compositâ mente, ignes concipit à charitate virtutum sole, seu etiam, si mavelis à presentiâ Filii sui ut Iustitiæ veri Solis adstantis, & à mortali ad immortalẽ vitam quæstuofo interitu reformatur.

XVI. Ita mortuus est Divus Iosephus. Mori forsân cuperes Christianè ut ille, ex amore Dei, sed hæc mors paucissimorum est: Mori saltem velles ob amorem, sed hæc mors non multorum est: At mori in Amore Divino maximè habituali potes quod omnium electorum est. Porrò ut hoc tibi contingat, ut inquam, moriari morte electorum, vive ut electus, congruant tui mores tuæ professioni, tuæ actiones tuo nomini, qualis enim vita finis ita: Tandem ut in Amoris Divini brachiis moriari, vive in devotione Sanctissimi Patris Iesu Iosephi.

CAPUT III.

De Sepulturâ Divi Iosephi.

OSTRA parùm interesse forte dixeris ubi jaceant corpora animæ & sensus expertia & perinde esse seu humi seu

seu sublime putrescant: hocque sensu aiebat Seneca epist. 92. *Neminem de supremo officio rogo, nullis reliquias meas commendo: ne quis insepultus esset rei um natura prospexit, quem servitæ projecit dies condet: diserte Maecenas ait. nec tumulum curo, sepeliri natura relictos.* Sed hoc Ethnicum iuum sapit, idem sapient omnes qui de statu rerum humanarum post mortem incerti, de immortalitate animæ & corporum resurrectione aut nihil parum credunt.

Verùm sicut hæc extremitas quæ in defectu consistit, quæque incuriam sepulturæ corporum immortalis animæ quondam sedium, illi que aliquando reunendarum laudat fugienda est. Ita altera quæ in excessus est prorsus damnanda: quam etiam damnat Sacra Scriptura 2. Paralip. cap. 16. vers. ult. dum ait Alæ Regis defuncti corpori unguenta meretricia, quæ erant pigmentariorum arte confecta fuisse affusa *ambitione nimia.*

Talis quoque fuit Neronis Imperatoris prodigalitas in funere Poppeæ amoribus simul & facinoribus suis parentantis, qui in ejus corpore condiendo plus incendit aromatis, quàm anno toto potest ferre Arabia. Talis Judæorum ævo Iosephi Judæi, quos ipse carpit, quod exequiarum & sepulturæ sumptus apud eos adeò exerevissent, ut plerumque corpora insepulta relinquerentur, eo quod hæredes ferendis expensis pares non essent.

Laudanda illorum modestia, qui sibi magnifica potuissent ponere sepulchra, humilitatis Christianæ memores, modesta elegerunt: Celebris est inter illos apud nos RATHERIUS ex Leodiensi Episcopo & Principe, ad privatam vitam devolutus mirâ fortunæ varietate, qui sepulturam quidem curavit, sed sepulchro suo id unum inscribi voluit,

Synopsis

voluit, *Conculcate pedes hominum sal infatuatum*. Ita Baronius ex Historiis Leodiensibus ad annum 954. apud Hispanos Ferdinandus Nonnius è primariâ Guſmannorum familiâ totam vitam cœlebs, qui moriens anno 1552. ne nomen quidem suum ſepulchro ſuo incidi voluit ſed hoc ſolum: *Maximum vitæ boni mors*. Ita quoq; innumeri alii, qui licet decenter, modèſtiſſimè tamen tumulari voluerunt: decenter propter fidem immortalitatis & ſpem Beatæ Reſurrecciónis, modèſtiſſimè verò propter virtutem humilitatis.

V. Medium ergo hoc tenendum, ut ſepultura non negligatur more timidorum, nec etiam nimium curetur more tumidorum. Hoc ſemper caverunt omnes omnium ſæculorum fideles, ut conſtat ex innumeris Scripturæ locis, & repetitis ab Abrahamo exemplis, qui Genef. cap. 23. Siclis 400. locum emit ſepeliendo Saræ uxoris ſuæ demortuæ corpulculo. Nominatim pro magno ab Iudeis habitum in terrâ promiſſâ, in ſepulchris Patrum, aut propè Sanctorum virorum corpora, ſua ſepeliri. Ideò Jacob Patriarcha in Ægypto mortuus, adjuravit filium ſuum Ioseph Pro Regem, ne in Ægypto cadaver ejus conderetur, ſed in terram Chanaan transferretur, Genef. cap. 47. cujus exemplum & ipſe Ioseph filius ejus poſtea imitatus eſt, Genef. cap. 50. Ideò Propheta Bethelicus apud oſſa alterius Prophetæ cadaver ſuum reponi voluit 3. Reg. cap. 13. Quare Machabeorum cap. 5. pro inſigni Dei ultione Jaſon Apoſtata, & refuga Legum dicitur patrio privatus ſepulchro.

VI. Mortuo igitur Sanctiſſimo Patre Jeſu Iosepho dum ejus anima in Lymbo Sanctorum Patrum recipitur, ibi expectatura cum reliquis Redemptionem à filio ſuo brevi ſiendam (de cujus approximatione boni novi nuncius eos certificavit & iustificavit) corpori conjugis & Patris exanguis ſepultura à Virgine Sponſâ & filio deligitur: Quæſtio eſt ibi illa ſepultura?

VII. Iſidorus, Iſolanus relatus à noſtro Gratiano lib. 3. vitæ Sancti Iosephi citat quandam hiftoriam Orientalem, ex quâ aſſerit D. Iosephum ſepultum apud Patrem ſuum Iacob, ob id fortè

quod moris eſſet apud Hebræos, ut filii ſepelirentur, vel in, vel propè ſepulchrum Patrum ſuorum. Sed tunc potius ſepeliri debuiſſet apud Heli patrem ſuum legalem, eò quod, ut docuimus ſuprà, hic magis cenſebatur Pater ejus, quam ille qui eum genuerat: Secundò, quia hoc non ſolvit quæſtionem, dicendum enim erat ubi erat ſepulchrum Patris Divi Iosephi, ut ſciremus ubi fuerit ſepulchrum filii. Quare cum non ſatisfaciat Reſponſio Iſolani, aliam quæramus.

Communis eſt opinio eſſe in Valle Iofaphat. Sed Pater Bollandus ſive Papebrochius in actis 55. menſis Martii tomo 3. in Sancto Iosepho § 2. diſputat de modo quo in Valle Iofaphat ſepeliri potuit & ita reſolvit. Nec abeſt à verifimilitudine mortem Divi Iosephi ſic fuiſſe divinitus diſpoſitam, ut in illud incidere tempus anni, quo ſecundùm conſuetudinem diei feſti Hieroſolymam adoraturus aſcenderat cum uxore & filio, ut, quod Hebræis maximè erat in votis, inferri poſſet majorum ſepulchris, ad quæ aliàs tenuis, imò nullius fortunæ homo, non fuiſſet facile ex Galilæâ poſt mortem advhendus: ſunus enim more vulgi parum operoſè curatum fuiſſe nobis perſuademus. Hæc ibi Bollandus.

Ego verò ex hoc probabilius eſſe exiſtimo Divum Iosephum, Mariam & Jeſum ſaltem aliquo tempore antequam inciperet ſe Jeſus manifeſtare mutafſe domicilium, & reliçtâ civitate Nazareth Jeruſalem veniſſe ut ibi habitaret, maximè verò poſt mortem vel exilium Archelai, cum ille ſolus fuerit in cauſâ, cur redeuntes ex Ægypto ibi ſedem non fixerint commodiorem ipsis futuram, maximè propter Religionis exercitium, & Templi frequentationem: tum etiam quia non videtur probabile, quod Jeſus è Galilæâ veniens derepente ſe manifeſtarit, maximè quod a tempore ſuæ manifeſtationis, non amplius fabrilem exercuerit, qui tamen ab Hieroſolymitis ur̄ à Galilæis pro fabro notus, Faber & Fabri filius nuncupatur.

Sed quidquid ſit de hæc controverſiâ, & ſive hoc quod dixit Bollandus volueris, ſive nobiſcum cenſueris, ſive etiam

etiam Nazareth mortuus inde cum aliqua expensâ adveni debuerit certum est sepulturam Divi Iosephi esse in Valle Iosaphat ut docent Beda & alii communiter.

XI. Sed iterum P. Bollandus cum sociis suis nec in ipsa Valle Iosaphat, inquit, satis liquet de loco sepulturæ: nam ex Quaresmio Sancti Iosephi monumentum juxta scalas per quas ad Virginis sepulchrum descenditur, cum veneratione visitur ex opposito SS. Joachimi & Annæ in peculiari facello: & tamen Adamnanus ita loquitur: In Valle Iosaphat, non longè ab Ecclesiâ Sanctæ Mariæ, Turris Iosaphat monstratur, in qua ipsius Iosaphati sepulchrum cernitur, cui videlicet Turriculæ quædam lapidea domus ad dexteram coheret partem de rupe excisa, & separata Montis Oliveri, in qua intrinsicè ferramentis cavata duo monstrantur sepulchra sine aliquo ornatu, quorum unum illius Simeonis Iusti est, qui infantulum Dominum IESUM in Templo ambabus manibus amplexus, de ipso prophetavit: alterum verò æquè iusti Ioseph Sponsi Sanctæ Mariæ, & Domini Jesu nutritoris. Hęc Bollandus ex Adamnano.

XII. Sed hęc ingentem valde passi sunt Authores hallucinationem quam bene observavit Pater Bollandus, nam Kalendaria Coptica ad 20. Iulii festum Divi Iosephi referunt, & in eo quidem quod est apud Seldenum libro de Synedriis Hebræorum, ad calcem additur Fabri Lignarii: & Isidorus Isolanus 4. part. cap. 9. scriptor ante annos 150. testatur Catholicos Orientis consuevisse eum diem ad nostri honorem Iosephi ingenti cum veneratione agere; quos secutę sunt diu aliqua Ecclesiæ in Italiâ, de quibus Masius in Bononiâ illustratâ. At verò omnes Martyrologi Latini post Adonem, Romanum etiam Martyrologium isto die, hoc est 20. Iulii festum Iosephi Iusti qui in locum Iudæ proditoris unâ cum Matthiâ ad Apostolatam propositus fuit, recollunt: Iosephum autem Virginis Sponsum concorditer ponunt ad decimam nonam Martii. Quare dicendum, quod uti diem, sic & personam confuderunt Orientales illi, & qui eos sequuti sunt:

Proindeque Iosephum illum qui cum Simeone Sene in Domo Turriculæ Iosaphat adjacenti sepultus invenitur, esse Iosephum Iustum cum Matthiâ ad Apostolatam Iudæ Proditoris obtinendum propositum, nostri verò Iosephi Sepulchrum esse juxta Scalas per quas descenditur ad Virginis Deiparæ monumentum, ut aiebat apud P. Bollandum & Socios suos num. præcedenti Quaresmianus.

Confirmatur quia probabilius est XIII. Beatam Virginem dilectissimum suum Conjugem ibi sepeliri voluisse, ubi & ipsa postmodum sepeliri volebat, vel etiam ipsam ibi sepeliri voluisse ubi illum sepelierat, videlicet non longè a charissimis Parentibus suis Sanctis Joachimo & Annâ, ut quomodo in vitâ suâ dilexerant se, ita & in morte non essent separati: At ex omnibus Beata Virgo sepulta fuit in valle Iosaphat, non ad Turriculam Iosaphat, sed ad Scalas ubi adhuc hodie visitur Sepulchrum ejus, ibi ergo Divus quoque Iosephus ejus Sponsus sepultus.

Sed quid rationes quærimus ubi experientia rem probat. Visitur enim usque hodie ibidem non longè a sepulchro Beatæ Virginis, ac in eadem Ecclesiâ in Valle Iosaphat Sepulchrum hujus Sanctissimi Viri, attestante Venerabili Bedâ de Locis Sanctis tomo 6. Buchardo in Descript. Terræ Sanctæ primâ parte cap. 7. §. 45. quos citat P. Suarez tomo 2. in 3. part. D. Thomæ quæst. 37. art. 4. disp. 21. sect. 2. & Ribadeneira in Florib. Sanctor. 19 Martii in Sancto Iosepho. Idemque testatur R. P. Bartholomæus des Champs Leodiensis ex Ordin. PP. Min. Recollectorum nuper a peregrinatione ad sancta Loca reversus, in Itinerario suo Terræ Sanctæ Gallicè conscripto, cap. 17. sect. 4.

Ut porrò rem totam enucleemus XV. juvat eundem P. Bartholomæum des Champs audire. Vallis Iosaphat, inquit, aliis vallis Regia, aliis verò vallis Iudiciæ quod in illâ ex Prophetis Joëlis & Ezechielis ultimum Iudicium habendum credatur, non valde distat ab Jerusalem, fortè trecentis passibus, & ad illam descenditur ab Jerusalem per portam Sancti Stephani versus Septentrionem,

ita nuncupatam, quod per eam Sanctus Proto-Martyr transferit dum ductus est ut lapidaretur à Judæis. Sita est inter duos montes, Oliveri unum ad Orientem, & Moria alterum ad Occidentem, eamque mediam præterfluit torrens Cedron. In ipso vallis limine versus Jerusalem est Ecclesia à Sanctâ Helenâ constructa, nuncupata Ecclesia Sepulchri Beatæ Virginis, in quâ post decem passus ab introitu occurrit scala ex marmore albo quadraginta novem graduum habentium viginti pedes in longitudine, duos in latitudine, per quam scalam descendendo in ejus medio ad dextram versus Orientem, invenitur Oratorium seu Capella duobus Altaribus ornata, sub quibus servantur distinctè ossa Sanctorum Joachimi & Annæ Parentum Virginis Deiparæ: Paulò inferius ad levam versus Occidentem alia item Capella similis priori, nisi quod in eâ unicum tantum est Altare structum super Sepulchrum Sancti Iosephi Beatæ Virginis Sponsi dulcissimi: & inferius, in imo scalæ seu graduum crypta, sub cuius Ara quæ est major istius Ecclesiæ est Sepulchrum Beatæ Virginis. Ita dictus Pater Bartholomæus des Champs sparsum per caput 17. dicti Itinerarii sui Gallicè conscripti.

XVI. Ibi ergo, ubi hodie adhuc visitur Sepulchrum Divi Iosephi, scilicet paulò post medium istius marmoreæ scalæ, & inter Sepulchra Sponsæ ejus infernè, & Sanctorum Joachimi Soceri & Annæ Socrus suæ supernè tumulatus est Divus Iosephus: sed à quo nisi à IESU dilecto Filio suo? Quis ita unquam honorificè? sed quis ita mirificè? hic enim corpus ejus Sanctissimum in loculum deponens, ei benedictionem suam impertitus est, à quo accepit ut integram & incorruptam permaneret prout de facto pertransit.

XVII. Sacratissimo interim huic Sepulchro quondam exuviarum hujus Sanctissimi Patriarchæ Reconditorio Epitaphium pono non valdè ab simile ei quod Rachelis sepulchro. Huic Viri suus Jacob duodecim Tribuum Pater ex Hebræorum relatione superposuit Pyramidem à duodecim lapidibus propter Tribus illas duodecim in eâ

infixis conspicuam, licet enim ab hac non descenderet omnes, omnes tamen ut Matrem quia communis Parentis Conjugem honorabant. Ita nos quoque Divi Iosephi Sepulchro Epitaphium ponamus simile, Pyramidem dico, quæ figura eternitatis est, ad memoriam ejus hic eternam; Triangularem, quia ut omnium Patronus complectitur Hebræos, Græcos, Latinos, insculpto in angulis ejus, angulari lapide Christo ejus Filio, qui fecit utraq; sive tria unum: Esto enim ipse cum non genuerit, honorandus tamen ut ipsius Pater, quia ex Coniuge suâ genitus de tempore Coniugii sui.

CAPUT IV.

De Reliquiis Divi Iosephi.

ANCTORUM Reliquias Defunctorum sancta per orbem terrarum veneratur Ecclesia. Harum duo sunt genera,

Primum, sunt eorum corpora partive corporum, Ossa, Sanguis, Crines ipsi, ac Capillorum segmenta, cum ne illorum unum in terram cadere constet, nisi ex Patris Æterni voluntate. Alterum genus in illis rebus consistit quibus ipsi dum viverent usi sunt, vel quæ eorum contactu aliquid venerationis acceperunt, cuiusmodi sunt vestes, indusia, instrumenta suppliciorum Martyribus irrogatorum, Catena quibus constricti sunt, strophioia, sudaria corpori vel ossibus Sanctorum admota, flores tumulis aspersi, lapides vel etiam pulvis ipse de eorum sepulchris acceptus: nam ut ait Divus Gregorius Nyssenus orat. de Sancto Theodoro. *Pro munere pulvis accipitur.* De his postremis primò; postea de prioribus.

Reliquiarum Divi Iosephi hujus secundæ generis nonnullæ reperiuntur: Inter illas est Annulus quem dedit Beatæ Virgini Sponsæ suæ dum eam sibi desponsavit, cuius possessione Felix se Perusum Civitas Umbriae in Italiâ credit & servat religiosissimè ac cautissimè in summo Templo Sancto Laurentio

Laurentio sacro, in Capellâ aureâ sub undecim clavium firmâ custodiâ, quæ à rotidem Viris Urbis Primariis servatur.

III. Circumferuntur & alii annuli sponfalitii, de quibus postea, sed hic inter omnes famam obtinet firmam, & toto orbe celeberrimam: veritate ejus subsecuta revelatio, revelationem illius subsecuta sine numero miracula, & solida in populo pietatis fructus magis probant, quàm eorum fides per quos est translatus.

IV. Nam qui primus ipsum in Italiam attulit tempore Hugonis Comitis defuncti sæculo undecimo anno primo, fuit quidam ab Hierosolymis Gemmarius qui Clusino cuidam Raynero nomine (ad raura in hoc genere cimelia Romæ cõmenda à Judithâ Hugonis uxore talium deliciarum curiosâ destinato) citra pretium obtulit nobile hoc auctarium supellectilis preciosæ ex Oniche lapide in Palestina satis communi tornatum.

V. Donum Raynerius cæteris gemmis ex fide ad Comitissam delatis decennio integro neglectum occultavit: cum unicus filiulus ei moritur, atque in Divæ Multibolæ Aedem illatus ad tumulum tantisper reviviscit, dum quam ob culpam eripiatur Patri, quanti pretii thesaurus apud eum lateat, coram omnibus aperuerit, & rursum placidè se componit ad mortem postquam annulum prolatum à Patre serò pœnitente obtulisset Curioni, & accurrentem ad sonum pulsatarum, nullo trahente campanarum, multitudinem arcendam monuisset.

VI. Crevit sacro pignori reverentia quando haud ita multò post Waldrada sanguinis Regii mulier temerè illud digito inseruit annulari, eumque incurabiliter arefactum reduxit, quæ res in concursu populi contigit dum adhuc Clusi annulus iste existeret, cujus exemplo superiori sæculo cautior alius cui Area ad custodiam ejus consecrâ, cõmittebatur repurganda, Contulus de Cõstalis nomine, profanas ab eo manus abstulit, & Sacerdotem exoravit qui sacro annulum excepit Calice: nec ausus quàmvis rogatus digito explorare magnitudinem, orbiculi figuram molli maluit excipere cerâ: quam de-

inde ceram coxendici admotam idem Contulus, nunquam non expertus est salutarem ischiadi quâ crebrò laborabat depellendâ.

Sed hæc acta Perusi quo non ante annum 1477. delatum hoc pignus eoque Clusini spoliati sunt per furtum (piumne an impium?) Wintherii cujusdam de Germaniâ Minoritæ, qui statò anni die populo venerabundo annulum exhibiturus ex aureâ catenulâ pendulum, postquam co officio ritè perfunctus est, simulavit se recedere in arcâ annulum, quem furtivè in manicam demittebat: sed clam subfugiens cum illo fluvio superato, tantâ subito caligine circumfusus est, ut isthæc ei permanendum fuisset; nisi capto in arenâ consilio lumen ab exorata Virgine impetrasset; quo præunte, & sequente caligine, Perusium ductus cum eadem se nebula per dies omninò viginti toti offudisset urbi, tandem protulit quod occultatum volebat, & simul optatam reddidit populo mirabundo Cœli serenitatem. Deinde cum sacrum annulum in jus Senatus populique Perusini transcripsisset, non modò impunitatem facti, sed & præmia obtinuit, præ quibus faciliè contempsit Clusinatorum minas: qui ubi neque per suos, neque per Senensium Sociorum Oratores, petitam restitutionem persuaserunt, videruntque Perusinos tanquam de re suâ decernere, ut ferrea arcæ duplici sub multiplici serâ custodiâ recluderetur, & ter in anno maximâ cum lætitiâ testificatione productus populo ostenderetur, tandem ad arma prosilierunt, scissaque est in partes vicina Umbris Hetruscisque Italiâ, donec Sixtus IV. decrevit Romam ut transferretur, quasi dignius in urbe totius Religionis Matre habendus, quam ubi tantas ciebat turbas.

Sed mortuo Sixto IV. denuò cognita est Perusinatorum causa sub Sixti successore Innocentio VIII. & Civitati Perusina, quam sibi Pontifex conciliatam volebat, pronubus Virginis annulus adjudicatus anno 1486. tantâ totius populi gratulatione, ut explicari nequeat: quæ omnia uberrimè profequitur Joannes Baptista Laurus Perusinus

Perusinus, libellumque de totâ hâc re Romæ excusum anno 1621. in hunc modum concludit.

- IX. Cæterum quo perennaturi apud Perusinos annuli cultus longè latèque propagaretur ab Ædiculâ Palatinâ digniorem in locum Patres transferendum censuerunt, non tam sponte suâ, quam hortatu Patris Bernardini à Monte Feltrio laudatissimi eo tempore Ecclesiastæ, qui cum annuli istius dignitatem magnis extulisset laudibus, & collapsam retro observantiam multò flagrantius revocandam docuisset, dictis mox obsequentem Senatam habuit: Qui ornatissimum Sacellum in Basilicâ Sancti Laurentii, quâ muro picturato, ac cæclatis asseribus conclusum, quâ ferreis polis & cratibus magnificentissimo sumptu extruendum curarunt. In summo hujus hastati propugnaculi ductâ circum fasciâ hi extant descripti versus:

*Hic sociata suo colitur Regina marito:
Et facili justas accipit aure preces.
M. D. XI. Deinde hi
Hæc sacer intacta Matris jacet annulus
Ede,
Qui dedit est Custos muneris ille
sui.*

Alludendo ut puto statuë Divi Josephi quam ad aræ annularis dexteram crexit & collocavit Senatus Perusinus ut infra num. 14.

- X. De hoc annulo Sacratissimo sic olim cecinit Urbanus VIII.

*Imbriferis arcus fulgens in nubibus orbem
Efferat diluvii damna timere vetat,
Sic Deus omnipotens voluit: decus annule majus
Est tibi, quem supplex urbs Perusina colit.*

*Is gemino constans arcu felicior index,
Nam peragit Virgo hoc nupta salutis opus.*

Virgineo terra conjungens fœdere Cælum:

Hoc Duce non Pelagi non Stygis unda nocet.

- XI. Solent verò Matronæ conflatos ex ebore aliâve materiâ annulos alios illius attactu sacrandos Perusium afferre vel mittere in partu profuturos. Reconciliandis quoque conjugum dis-

sidentium animis, plurimum valere multoties expertum est domesticæ pacis suavissimo fructu obtento eliminatâ discordiâ. Lignea etiam theca in qua fuerat olim sacra gemma servata, in Jordaniorum Ædibus incendio correptis sola mansit inviolata ab igne: eductum verò ex illâ gossypium ne profanis adhiberetur usibus, digitos id conantis instar ignis sepiusculè adussit.

Denique innumeri à dæmonibus oppressi, possessi, obsessi, confugientes ad sacrum Altare, ubi hic annulus servatur, liberi redierunt.

Dices hic annulus quamvis aliquando Divi Josephi, ut potè ab eo Virgini datus, ex quo tamen per desponsationem factus est Virginis, potius inter reliquias Beatæ Virginis, quam Divi Josephi accensendus est, & à Virginis attactu & usu habere, quod eâ virtute patratorum miraculorum præditus sit. Respondeo sit ita, non enim negari potest à solo Virginis contactu virtutem mirificam trahere potuisse; sed cum annulus iste verè fuerit sponsalitiuus, à Divo Josepho Virgini Sponsæ in ipsâ ejus desponsatione in spiritu traditus, id est cum protestatione expressâ servandæ inter se inviolabiliter virginalis integritatis (quam etiâ ipse, ut illa, supra homines inviolatam servavit) eumque eâtenus Virgo Beata acceptarit & gestarit, non apparet quare hic annulus sub hac ratione consideratus, non potuerit movere Deum ad ea miracula per eum faciendâ, quæ facta fuisse scribuntur. Proinde illa miracula quæ ad annulum istum Perusinum tanquam primarium, deinde ad alios Parisiensem, Aquicinctinum, & Semimurensem, de quibus infra, facta feruntur, non solum annulo isti quia à Divâ Virgine gestatus est, sed etiam quia à Divo Josepho in pignus & artham virginalis in conjugio fidei datus, & à Divâ Virgine acceptus, attribuenta.

Ad stipulari videtur huic nostræ cogitationi versus hic eidem appositus,

*Hic sociata suo colitur Regina Marito,
ex duobus à nobis supra relatis quos Senatus Perusinus in dictâ circum annuli conditorum fasciâ describi voluit.*
Deinde

Deinde etiam quod idem Senatus voluerit Sanctissimo Patriarchæ ad Aræ annularis dexteram erectam & collocatam elegantem statuat, quæ die Martii vnde vigesima annuâ cum Supplicatione in forum producitur, instituta etiam secularium Insignium Societate Sancti Iosephi nuncupata, quæ unâ cum Laurentiano Clero perpetuum famulatum annulari Sacello exhibeat. Et hæc de Perusino, ante Clusino annulo: Nunc de aliis.

XV. Gertion Cancellarius Parisiensis in suâ Iosephinâ distinct. 5. littera F. in fine, & in Exhortatione ad Ducem Bitoricensem factam anno Domini 1413, eo sine ei factâ ut impenderet se pro obtinenda solemnizatione Festi Sanctissimi Iosephi Virginalis Sponsi Beatæ Mariæ quæ extat 4. part. Operum ejusdem, scribit Parisiis in majori Templo servari duplicem annulum sponsaliorum Beatæ Virginis cum Divo Iosepho confertâ utriusque suâ gemulâ.

XVI. Matthias Navæus verò Doctor Duacenus lib. cui titulus Sponsus Virginis decoratus coronâ 31. gemmarum, &c. orat. xi. paulo post initium ex Molano in Natalibus Sanctorum Belgii 16. Octobris, Ferreolo Loctio lib. 5. de Mariâ Augustâ cap. 31. Gazeo, Carthagenâ, P. Antonio Balinghem in Inventario sacrar. Reliquiar. Domina nostræ sect. 9. cap. 3. & Carolo Stengelio Benedictino lib. 3. de Reliq. D. Deiparæ cap. 16. ultra annulum Perusii servatum meminit adhuc duorum aliorum, quorum unum asservatur in Monasterio Aquicinctino Ordinis Sancti Benedicti in Belgio inter Duacum & Valencenas, nominatum etiam Sponsalem, quem tamen, inquit, attentâ ejus magnitudine ac reliquâ formâ difficulter Beatissimæ Virginis annulum credes, & hic est non ex cupro deaurato, ut aliqui voluerunt, sed juxta plurimum Aurificum, ejusdemque Monasterii Religiosorum testimonium, ex auro puro quamvis sub-pallido. ad cuius contactum vel præsentiam multa, præsertim ad puerperiorum prosperitatem insignia ac manifesta præstantur beneficia. Et licet Medici aliqui gemmarum quarundam applicatione quas

ejusdem virtutis existimabant, idem operari conari sint, id tamen frustra. Extantque in eodem Monasterio litteræ pervetustæ Philippi Austriaci Comitum Flandriæ vernaculâ linguâ conscriptæ, quibus dictum Monasterium intuitu Annuli Beatæ Virginis in tutelam suam cum omnibus ejus bonis suscipit, sicut & ante illum, ut ibidem ipse com memorat, fecerat Avia ejus Ducissa Isabella, præciolæ ejusdem Reliquiæ intuitu, ad cuius præsentiam Dux Avus ejus à febre quadrienni relevatus, sanatusque fuerat.

Alter in verò annulum dicit Matthias Navæus servari in Prioratu Semimurensi in Burgundiâ, qui etiam ille dicitur quem Deipara Virgo à Beato Iosepho Sponso arhabonem accepit, miraculis etiam illustratus.

XVII. Extant igitur ex dictis, quinque annuli sponsalicii Beatæ Virginis. Primus illeque mihi certissimus Perusinus, Duo Parisiensis; Quartus Aquicinctinus; Quintus Semimurensis, & illi omnes miraculis clati: quamvis omnium clarissimus Perusinus. Quid ergo hic censendum?

XVIII. Divus Isidorus lib. 2. de Officiis Ecclesiasticis cap. 19. & Divus Clemens Alexandrinus Pedagogii lib. 3. cap. 11. docent antiquitus non fuisse moris amplius quam unum annulum dari Sponsæ à Sponso in desponsatione, & ideo annulos reliquos, ut superfluos, vanos, imò incongruos, à muliere nuptâ esse abjiciendos, cum juxta Sapientem honestas disciplinæ ornamentum potius illi esse debeat.

XX. Illud verò, inquit Isidorus, quod imprimis annulus Sponsæ à Sponso datur, sic hoc nimirum, vel propter mutua fidei signum, vel propter id magis, ut eodem pigore eorum corda jungantur: unde & quarto digito idem annulus inseritur, quod in veena quadam (ut fertur) sanguinis ad cor usque perveniat: Antiquitus autem non amplius uno dabatur, ne pluralitatis amorem unicus caperet.

XXI. Divus verò Clemens Alexandrinus cumulando addit gravissimè. Nobis enim pulcherrimè Divinus præcepit Apostolus ut IESVM Christum induamus, & ne carnis curam geramus in desideriis: prohibet autem verbum ne auriculas sanctus

ciemus vim natura afferentes, cur non enim itidem narem? ut illud etiam impleatur quod dictum est, quemadmodum inauris in auro suis, ita improba femina pulchritudo. In summa enim si quis auro ornari existimet, is est auro inferior, qui est autem auro inferior, is non est ejus Dominus. Se autem Lydio ramento, minus esse honestum, & inferiorem fateri, quomodo non est absurdissimum? Quemadmodum ergo polluitur aurum suis immundiciâ cænum rostro suo conturbantis, ita que sunt paulo magis luxui deditæ mulieres, si à nimis copiis incitentur ad libidinem & impudicitiam, probro ac de lecore veram pulchritudinem afficiunt, cum inquinamenti veneris polluentes. Das ergo eis anulum aureum, nec cum quidem ad ornamentum, &c. Quæ ibi acriter prosequitur S. Clemens.

XXII. Cum ergo propter amoris unitatem, ut unicus sponsus sponfam amet unicam, sponsalem anulum unicum esse voluerit tota Antiquitas, quomodo ergo erunt dati à Divo Josepho Sponsæ, quæ nulla purius vel cordialius amata, quinque annuli sponsales? Deinde esto non esset inter illos nisi unus sponsalis, unde quatuor alii Beatæ Virgini modestissimæ, pudicissimæ, ac inter mulieres benedictæ? Ne unum quidem ad ornatum approbat Divus Clemens Alexandrinus in muliere pudicâ, quomodo ergo quatuor reliquos à Perusino in Virgine pudicissimâ admittemus.

XXIII. Sed interim quid dicemus de antiqui temporis traditione, de vicinorum populorum communi devotione, præcipue verò de supernis ac frequentibus quæ ad reliquorum annulorum præsentiam vel contactum præstita sunt beneficiis, quæ non videntur pati negationem? Respondeo potuisse id inde provenire quod cum hi fuerint cusi ad repræsentationem primarii illius idest Perusini, illi admoti, vel inserti, ac per ejus contactum sacrati, ab hoc traxerint, ut potuerunt, ac cedente piorum fidelium fide & devotione permagnâ, Deoque pietati vclificante vim faciendi miracula. Et hæc de annulo D. Josephi.

XXIV. Quoad alias secundi generis ejus Reliquias fama fuit extare Aquilgrani

(quæ Civitas est Imperialis in Diocesi nostrâ Leodiensi à Caroli Magni Imperatoris sede ibi fixâ nobilis) ejus caligas. Sed post factas ex ipsâ Ecclesiâ Imperiali Aquilgraniensi diligentes perquisitiones nullum de iis authenticum testimonium extare intellexi: sed solum inter preciosissimas Reliquias ab eodem Carolo Magno ex Jerusalem illuc allatas, statim exhiberi temporibus, ordinariè de septennio in septennium, pannos aliquos nomine primarum Christi fasciarum, quibus in Stabulo Bethleemico involutus est, quæ ab antiquo habentur pro caligis Divi Josephi: quosquæ pannos qui videntur, Tibialia potius viatoria, seu Perones, quam Caligas vel Tibialia propriè dicta judicarunt, quibus Beatissima Virgo puerpera, aliis deficientibus, uti coacta est ut Regem Cæli & terræ in terris natum infasciaret: nec incredibile hoc, cum Divus Bonaventura referat ex revelatione fide dignâ in Meditar. vitæ Christi Beatissimam Virginem lineaminibus similiter deficientibus coactam uti velo capitis sui. Nimirum ut ibidem docet Seraphicus Doctor ex Divo Bernardo: *Hanc paupertatem servavit Beata Virgo Mater & filius Dei. Non sunt stabulum dedignati, non bestias, non fenem, non cætera vilia: o pauper! o inops! o primus & novissimus! Hospes in diversorio, pauper in præsepio, fugit in Egyptum, sedet in asino, cum pauperibus offertur in Templo, & nudus suspenditur in patibulo.* Sicut igitur in Paradiso voluptatis Deus operuerat Adam & Evam, ita in vices reciprocas in stabulo Bethleemico, seu etiam in hæc valle lachrymarum operiunt ipsum ad istorum milerias devolutum in gradu eorumdem restituti Joseph & Maria: ut & sub jure ac protectione parentali utriusque, ac velut utriusque filium ab utrisque pariter confovendum se nasci Christus hæc ratione indicaret.

Extat quoque pallium Divi Josephi XXV oblongum satis & subflavi coloris, cuius una pars religiosissimè asservatur & visitur Romæ in Ecclesiâ Sanctæ Anastasiæ, illudque à se ibidem visum mihi testati sunt viri è nostris fide dignissimi, ad stipulaturque Matthias Nazus

væus Doctor Theologus & Librorum Cenfor Duacenus opere citato titulo 27. & Josephus Geldolphus à Ryckel in suo Philacterio ex Reliquiis Sacris Iesu, Mariæ, Joseph. Altera pars itidem Romæ in Ecclesia Sanctæ Cecilie trans Tiberim, ut tradit Octavius Pancirolus.

XXVI. Ex hoc Pallio non contemnendam particulam quam Cardinalis Ginettus dono dedit Patribus nostris Exealc earis Antuerpiensibus (cujus læciniam accipere ab his Leodiensibus) sub tribus clavibus ibi diligentissimè asservatam, quam non sine devotionis excitamento plebi frequenti venerabundè ostentant in Natalitiis Christi Domini feriis.

XXVII. De Pallio Sancti Martini Turonensis Episcopi scribit Ribadeneira ex aliis in fine vitæ ejus, quod in castris illud ferri præcipiebant olim Galliarum Reges, tunc cælo plus quam viribus suis confidentes, maximè cum bellum arduum illis incumberet, nec sine effectu & frequenti & miraculoso. Si hoc pallium Sancti Martini, quid pallium D. Josephi? Certè si ad bella nostra maximè contra Ecclesiæ & fidei hostes processuri Divi Josephi pallio tanquam vexillo inimicis Dei terrori futuro uteremur, vel etiam spiritalius loquendo sub ejus patrocinio ad bella nostra procederemus, non abfimiles effectus, immò majores, & certius quidem sperare possemus, maximè verò si milites nostri eadem fide armati, virtutibus quibus id hominum genus fecidissimè scater abstinerent.

XXVIII. Extate Romæ in Ecclesia Sanctæ Cecilie trans Tiberim Divi Josephi scipionem seu baculum, quo in itineribus suis usus est, scribit Octavius Pancirolus. *Auzeri* verò in suo libro Gallicè conscripto, cui titulus, *L'Épiphanie de Saint Joseph*, eum dicit esse Camberii in Sabaudia: nihil vetat fuisse duos quorum unus sit hic, alter ibi. Et hæc de Reliquiis Divi Josephi secundi generis.

XXIX. Reliquiarum primi generis idest corporis ejus partes, caput, brachia, ossa, pedes, &c. nullæ reperiuntur extate in terris, quare P. Bartholomæus des Champs, in suo itinerario Terræ

Sanctæ loco supra citato, dum loquitur de sepulchris in scala illa marmorea, per quam descenditur ad Cryptam, in quâ est monumentum Deiparæ Virginis, extantibus, de sepulchris, inquam, Sanctorum Josephi, Joachimi & Annæ dicit in his duobus postremis sepulchris servari distinctè ossa Sanctorum Joachimi & Annæ. De Divo Josepho autem, ut & de Deipara dicit tantum ibidem horum extare sepulchra. Quare cum nullibi reperiantur, signum est ipsum proculdubio in corpore & animâ ad cælos ascendisse, de quo uberius capite sequenti.

Quare quod dicit Beyerlinck tom. XXX. Magni Theatri Mundi unum digitum Divi Josephi Beatissimæ Virginis Sponsi servari in Monasterio Andagensi Sancti Montis Diocesis Augustanæ in Superiori Bavaria, caret omni probabilitate. Tum quia in corpore & anima in cælum assumptum magni nominis Authores & ineluctabilibus probant argumentis: tum quia si non resurrexisset, non unus solus de toto corpore tam Sancti Viri inveniretur digitus.

CAPUT V.

De Divi Josephi Incorruptione, Resurrectione & Assumptione in Cælum.

PHILOSOPHUS quidam Ethnicus Divi Pachomii multorum millium Monachorum Patris synchronus, Sacræ Scripturæ indagator curiosus non studiosus, ab eodem Sanctissimo Archimandrita postulavit sibi mitti, qui nonnulla sua dubia circa Scripturam solveret, cui ut satisceret Pachomius omnibus se æstimans debitorem, & omnes Christo lucrifacere exoptans, duos misit è monachis suis insignes, in quibus Theodorum quemdam ab annis quatuordecim virtutis & scientiæ sacræ alumnum, & in iis versatissimum: Cui à Philosopho propositæ tres quæstiones: Prima, quis non natus & tamen mortuus? Secunda, quis

natus

natus & tamen non mortuus? Tertia, quis natus & mortuus, non tamen corruptus?

II. Ad hæc quæ sita licet plus curiosa quàm fructuosa, Respondit tamen Theodorus, nec cum minori acuminemine, quam proposuerat vanus Philosophus. Ad primum, Adamum non natum (fuit enim à Deo immediatè creatus) mortuum tamen, ut constat, immò à quo in omnes homines mors pertransiit: Ad secundum, Enoch natum ex patre Jared, non tamen mortuum, ut enim dicitur Genes. cap. 5. *Ambulavit Enoch cum Deo, & non apparuit, quia tulit eum Deus*, anno scilicet ætatis suæ 365. Ad tertium, Respondit ex Genes. cap. 19. uxorem Loth ex curiositate ei prohibita respexisse retro abominandæ Civitatis incendium & gentis excidium, & ideò in poenam curiositatis versam in statuam salis, adeoque natam & mortuam sed non corruptam, seu putrefactam.

III. Sed bonâ Theodori veniâ hæc ad tertium Philosophi quæ situm solutio quâ ei satisfacere nobis non satisfaceret urgeo enim, ubi nam modò est illa statua salis? Nunquid demùm corrupta est: nunquid materia ejus in alias & alias formas transit ab illo tempore? Et si ætate adhuc suâ superfuisset Tertullianus (foras ex vulgi opinione) scripserit, nonne constat vel de Salvatoris sententiâ Matthæi cap. 5. salem ipsum infatuari & evanescere?

IV. Satisfecerit igitur Theodorus Philosopho per suum responsum, responderem ego verbis Psalmistæ psal. 15. *Non derelinques animam meam in inferno, nec dabis sanctum tuum videre corruptionem*, quo textu D. Petrus Actor, cap. 2. vers. 25. 26. 27. 28. 29. 30. & 31. fortiter ac solide probat Christi incorruptionem & resurrectionem. *Viri fratres*, inquit, *licet audacter dicere ad vos de Patriarchâ David, quoniam defunctus est & sepultus: & sepulchrum ejus est apud nos usque in hodiernum diem: Propheta igitur cum esset & sciret quia jurando jurasset illi Deus de fructu lumbi ejus sedere super sedem ejus: providens locutus est de Resurrectione Christi, quia neque derelictus est in inferno, neque caro ejus vidit corruptionem. Hunc refuf-*

citavit Deus cujus omnes nos testes sumus. Christus ergo est ille tertius in quæ sito Philosophi natus & mortuus, & tamen incorruptus.

Neque hoc tantùm, sed & aliis, quos corruptio non ausa est invadere, contulit incorruptionem, quantò magis ergo Patri suo dulcissimo ac dilectissimo D. Josepho?

Porro quatuor potissimum ex causis illi præ cæteris post Sponsam suam debebatur incorruptio: Prima quod post ipsum eminebat præ cæteris in dignitate, utpote verè Pater illius cujus ista Mater, eo modo quo diximus part. 2. tract. 2. Secunda, quod non dignitate tantùm, sed & morum ac carnis integritate illos antecellebat. Si enim de Divo Andræâ Corsino nostri Ordinis & Episcopo Fesulano ab Urbano VIII. solemniter anno 1629. Sanctorum factis adscripto, Ecclesia ex Decreto S. Congreg. Rit. in ejus Officio ad Laudes Antiphona ad tertium psalmum canit: *Integer vivens moribus fuit Beatus Andreas, cujus corpus exanguie membrorum dissolutionem non novit.* Et de factò à trecentis & amplius annis mortuus integer perseverat ac tractabilis Florentiæ in Ecclesiâ & Conventu suæ Professionis. An non illo & carne & mente purior Divus Josephus? Tertia, quod Iesus ut piissimus filius Optimo Patri parentans ejusque funeri omni dubio remoto assistens corpori ejus exanguis statim ut in sepulchro, ubi alia corrumpuntur, depositum fuit, benedictionem suam impertierit, à quâ utpote potentissimâ incorruptionem, quam ei asserimus, accipere debuit. Quarta, eò vel maxime quod ipsum in Resurrectione suâ cum multis aliis SS. Patribus, qui cum eo surrexerunt, non diu post suscitaturus erat. Si enim aliis quibusdam Sanctis, qui tamen non erant surrecturi nisi in fine mundi, tot sæculorum incorruptionem concessit, quantò magis Patri suo non futuro inter mortuos nisi ad tres circiter annos?

Quantùm ad secundam partem argumenti quæ est de Resurrectione & Assumptione ejus in Cælum, dico resurrexit cum illis quorum post Christi mortem monumenta aperta sunt & qui surre-

surrexerunt & apparuerunt multis, & ascendit cum filio suo ad caelos in corpore & anima beatus. Ita D. Bernardinus tom 3. Serm. de Sancto Ioseph art. 3. cap. 2. Joannes Gerson Serm. de Nativ. Virg. Isidorus Isolanus 4. part. cap. 2. Viguerius Granatensis de Myst. Incarn. Fonseca in vitâ Christi cap. 9. Suarez tom. 2. in 3. part. D. Thom. quæst. 29. art. 2. disp. 8. sect. 2. Noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Ioseph tit. 5. Bernardinus Bufen- sis in Mariali 4. part. Serm. 12. Andreas Soto lib. 3. Sancti Iosephi cap. 33. Petrus Morales lib. 5. tract. 11. & infiniti alii, recipiturque hodie ab omnibus.

VIII. Colligunt hoc omnes ex illo Matthæi cap. 27. *Multi corpora Sanctorum qui dormierant surrexerunt, & exeuntes de monumentis post Resurrectionem ejus, venerunt in Sanctam Civitatem, & apparuerunt multis.* In quæ verba Angelicus Doctor D. Thomas in Commentariis: *De istis, inquit, solet quæri utrum resurrexerint iterum morituri: cõstat aliquos resurrexisse, ut iterum postea morerentur, ut Lazarus, &c. Sed de istis potest dici quod surrexerunt non iterum morituri, quia surrexerunt ad manifestationem Resurrectionis Christi.* Atqui ex eodem Angelico Doctore in 4. dist. 43. quæst. 1. art. 3. *Ad hoc ut verum testimonium de vera Christi Resurrectione proferrerent, congruum fuit quod verè resurgerent semper in corpore victuri, & in Cælum cum Christo ascendentes corpora liter.* Nec eorum Resurrectio propter ipsos accelerata est, sed propter Resurrectionem Christi testificandam, quod quidem testimonium erat ad fundandam fidem Novi Testamenti: unde decentius factum est per Patres Veteris Testamenti, quam per eos qui jam Novo Testamento fundato decesserunt.

IX. Idem ante D. Thomam censuerat Remigius in c. 27. Matthæi, ubi sic ille: *Incunctanter credere debemus quia resurgente à mortuis Domino surrexerunt, ascendente eo ad caelos, & ipsi pariter ascenderunt.*

X. Divum Thomam & Remigium in hac opinione præcesserat antiquissimus Origenes qui lib. 1. in epist. ad Rom. cap. 1. ad illa verba, *Ex Resurrectione*

Domini nostri IESU Christi, hæc profert: Christus habuit aliquos participes in primata Resurrectionis, sicut illi fuerunt qui cum illo suscitati dicuntur, cum monumenta aperta sunt, & multa corpora Sanctorum qui dormierant surrexerunt. Et de his forte asse dicit Apostolus esse Ecclesiam primitivorum, quam adscriptam memorat in caelis.

Et meritò quidem, nam in illis non tantùm solidabatur & falciebatur fides Resurrectionis Christi Domini nostri, sed fundabatur spes nostræ aliquando futuræ; sed si hi iterùm mortui fuissent, quomodò in illiusmodi eorum resurrectione potuisset fundari spes nostræ futuræ, quam credimus & speramus futuram æternam?

Objicies non sunt credenda & invehenda sine necessitate miracula, nec Deus præterit legem à seipso quibusque rebus impositam: Atqui hæc lex est omnibus hominibus imposita, ut non tantùm omnes moriantur, sed etiam in pulverem de quo assumpti sunt revertantur. Ergo depositas hujus corporis mortalis reliquias ante universale orbis excidium cælo velle inferre videtur aliquo usque temerarium: Respondeo hoc argumentum non esse contemnendum, nec inficior fuisse singulare beneficium illud iis præstitum, quos Christus suis instructos corporibus, sibi in gloriâ redux in cælum sociare voluit: nihil tamen inde incongruum, immò incongruum maximè, si vitæ redditi ab eâ iterùm cecidissent. Primò enim quomodo illi per talem resurrectionem apti fuissent testes Resurrectionis gloriæ Christi Domini qui resurgens ex mortuis jam non moritur. Igitur constans fuit illorum resurrectio, nec fuerunt ampliùs morti obnoxii, ut veluti spolia opima adessent Christi in cælum ascendenti triumpho. Secundò, quia si iterùm illi morti fuissent obnoxii, non fuisset illis ista resurrectio gratiosa, sed damnosa: cum enim essent Animæ Sanctorum, ut patet ex loco citato Matthæi cap. 27: erant ascensuræ cum Christo in cælum, sed subeuntes iterùm corpora sua, à quibus postliminio iterùm separandæ fuissent reductæ ad miserias & ærumnas corporum mortuorum

R r r

tutorum

tutorum, ergo talis resurrectio fuisset illis damnosa. Cum enim ex utraque sententiâ oppositâ exurgant dispaes sequelæ, illa proculdubio est amplectenda (tacente Scripturâ quænam sit vera) quæ Deo magis congruit: At magis congruit Deo & Christo à sefufcitatos consortes gloriæ suæ fecisse, veluti prima redemptionis liba & nostræ gentis primitias, quàm animas beatificandas isto tempore damnasse ad reditum ad corpus denuò moriturum.

XIII. Dices illi non diu post Resurrectionem Christi vixerunt, & sic aut non fuit necesse quod aliquibus corporis molestiis subigerentur: aut si fortè aliquantulam subierunt ob tantum finè, non debet hoc æstimari, maximè cum omnia contra propriam inclinationem nitantur ob bonum cõmune universi, vel ut famulentur in aliquo Creatori, quia prima inclinatio naturalis cuiusque rei est ad bonum universi, vel ad Authorem universi, secunda verò ad proprium & particulare bonum.

XIV. Respondeo primò, cum potuerit & quidem melius iste finis conjungi cum resurrectione constanter & perpetuâ, ut patet, idcirco ruit omninò hæc objectio in contrarium: Respondeo secundò, si tam citò ad interitum rediissent, daretur occasio dubitandi an talis resurrectio fuisset vera, & è contra arbitrandi quod fuisset tantum phantastica: propter quam rationem (præter cæteras & ante & infra adducendas) omninò indubitatum mihi videtur, & omnibus qui rem istam maturè examinant videri debet quod ii qui cum Christo surrexerunt, non sint amplius mortui, sed cum eodem Christo in die Ascensionis in cælum subvecti, ibique cum Christo in corpore & animâ beati, tanquam primitiæ resurgentium.

XV. Quod si, ut probabiliissimè docent quàm plurimi Interpretes & Theologi, Animæ Sanctorum illorum quando resurrexerunt erant beatæ, quantò fortius urget pro præsentis veritate præcedens argumentum? Secundò conaturale est Animæ beatæ uniri corpori immortalis & glorioso: immò verius illud naturaliter efficere suâ unione immortale & gloriosum non fuit

ergo necesse Scripturam expressisse, quod illi Sancti qui cum Christo resurrexerunt, resurrexerint ad vitam gloriosam & immortalem, cum in hæc suppositione hoc ex illo naturaliter ac necessariò sequatur, nec aliter fieri poterit sine miraculo.

Et licet ex his hæc sententia sufficenter maneat fundata, confirmatur tamen abundantius primò ex Gaboleno in l. ff. de constitutionibus Principum, docentis, *Beneficium Imperatoris quod à divinâ scilicet ejus indulgentiâ proficitur, quàm plenissimè interpretari debemus.* Confirmatur secundò, quia omninò decuit ut Christus corpore & animâ constans, in cælum triumphabundus ascendens, & utriusque partis, corporis & animæ, gloriæ meritis pro hominibus, haberet saltem aliquos suæ gloriæ socios secundum utramque partem, præferim cum ipsius deliciæ sint esse cum filiis hominum. Confirmatur tertio quia Deus proclivior est ad benefaciendum, quàm ad puniendum: *Miserordia enim superexaltat iudicium.* Jac. cap. 2. Cum ergò plures inveniamus corpore & animâ ab inferno absorptos, ut Chore, Dathan, & Abiron in Scripturâ Sacrà Numer. cap. 16. Ut Drahomira Sancti Wenceslai primi Bohemiæ Regis Mater truculenta, quam post e necatum ipsius hortatu ab impio fratre juniore Sanctum Wenceslaum, Deo vindice, terra absorbit. Ut nefarius Interfector Beati Stanislai Bidigostia Posnaniensis Diocæsis in Polonia, gloriosissimi Martyris ex Ordine nostro apud nostrum Lezanam tomo 4. Annalium ad annum 1420. Ex Biscaretto in palmitibus vineæ Carmeli, ex Catalogo Sanctorum Regni Poloniæ Patronorum Romæ approbato & compilato per Varsevicium Canonicum Cracoviensem anno 1602. Et ex Martino Baronio Clerico Jaroslavizch in lib. de Vitâ & Miraculis Beati Stanislai Bidigostia, qui illicò post admissum facinus, Deo ulciscente, seu à demone abreptus, seu terræ hiatus imperceptibili absorptus est, cum nequaquam amplius nec vivus, nec mortuus apparuerit, dum interim omnes Idololorum Sacrificuli qui cum incitarant, oculorum

oculorum cœcitate percussii omnes miserè perierunt. Ut Comes ille Matifconienfis apud nostrum Matthiam à Sancto Ioanne tomo 2. Histor. Panegyric. Ord. Carm. part. 4. cap. 20. quem secutus fuisset certissimè alius paris nobilitatis & nequitia, ni obstitisset satis levis illius devotio ad Beatam Virginem, ut idem Pater Matthias refert ibidem, ex antiquo Authore, cui nomen *Guillelmus de Menda*, aliàs *Salandri*, in lib. cui titulus *Rationale Divini Officii* part. 5. Et alii plurimi apud alios. Ad ostensionem ergò Divinæ misericordiæ & copiosæ apud eum Redemptionis, spectabat ut essent etiam aliqui ante Iudicium Universale corpore & animâ Beati, nec in minore numero sed majore: quinam verò illi nisi qui supra, qui resurgente à mortuis Christo cum eo surrexerunt?

XVII. In his autem Divum Josephum tenuisse principem locum non est ambigendi locus. Primò, quia cum esset Christo propinquior omnibus illis qui cum eo surrexerunt, ipsi magis quàm illis illud privilegii debebatur. Secundò, quia ejus dignitas & merita extra omnem comparationem: Nulla ergò fuere aliis Sanctis inferioribus privilegia concessa, quæ non in eum plenissimo cornu pietissimus effuderit Filius, in eoque effulgeant vel formaliter vel eminenter. Tertiò, quia invenitur ejus sepulchrum quod etiam nunc extat, ut constat ex dictis supra hoc Tract. cap. 3. num. 13. 14. 15. & 16. Nullibi autem inveniuntur ejus ossa quæ in eo certissimè deposita fuerunt: Quò ergò illa abierunt, si ipse non resurrexerit cum illis qui resurgente Domino resurrexerunt?

XVIII. Et si illa alicubi terrarum occultata delitescerent (quod tamen sine ratione diceretur) adduci ne posset quicquam sanæ mentis ut crederet Deum qui tot corpora Sanctorum illo longè apud ipsum inferiorum aliquamdiu latentia, adhibitis tandem apparitionibus, signis & prodigiis cœlestibus detexit, quia inhonorata remanere noluit, velle Patris sui dulcissimi & longè amantissimi Reliquias neglectas in squallore & sine ullo cultu & hono-

re? Ergò resurrexit cum Christo cum eoque ad cœlos ascendit.

Tandem cum Divus Josephus tantus esset, ut vidimus per totum hoc Opus, merebatur profectò statim à morte frui ejus anima visione beatificâ, quâ statim ab illâ donati sunt ferè omnes alii Sancti qui post Christum decesserunt: Cum ergò per tantum tempus, tres scilicet annos & amplius, gloriâ istâ sibi tam justè & tot titulis ob tanta merita, debitâ privatus sit, quia debuit expectare Christi satisfactionem, & ipsius primò ut Mediatoris omnium universalis & Capitis in Cœlum introitum, debuit hæc dilatio recompensari, quod factum per gloriam corporis anticipatam illi concessam.

Ad stipulatum etiam voluit Deus huic veritati cœlesti prodigio, ut ne vel vecordissimo ipsius dubium restaret: Nam Andreas de Soto lib. 3. Sancti Josephi cap. 33. refert Sanctum Bernardinum Senensem id prædicasse Paduæ coram confertâ hominum multitudine, atque hoc illo prædicante in fidem hujus veritatis super caput ejus auream Crucem fulgentissimam apparuisse, quam omnes viderunt, & ita esse ut Sanctus Bernardinus prædicabat crediderunt. A quo propterea tempore fides hujus asserti apud Fideles adolevit. Voluit nimirum Deus Divi Josephi Patris sui exuvias non hinc jacere, sed ad Cœlum transferre, quia ampliori honore erant dignæ.

Mente ergo dum intueor Christum Dominum in die Ascensionis cum Divo Josepho redivivo in Cœlum redeuntem, & Patrem Æternum ad introitum eos recipientem existimo Patrem & Filium post mutuos amplexus eadem aut ferè similia inter se de Divo Josepho (quem Filius manu tenebat) miscentes colloquia, qualia uterque Tobias Pater & Filius de Raphaele filii in longo & diuturno itinere comite & defensore, Tobia cap. 12. ubi sic senior Tobias Filio suo. *Quid possumus dare viro istis sancto qui venit tecum? Respondens, Tobias dixit Patri suo, Pater quam mercedem dabimus ei? aut quid dignum poterit*

Synopsi

poterit esse beneficiis eius? me duxit
& reduxit sanum; pecuniam à Gabelo
ipse recepit; uxorem ipse me habere fe-
cit, & demonem ab eà ipse compe-
scuit; gaudium parentibus eius fecit,
me ipsum à devoratione piscis eripuit,
te quoque videre fecit lumen Caeli, &
bonis omnibus per eum repleti sumus,
quid illi ad hæc poterimus dignum da-
re? sed peto te Pater mi ut roges cum
si forte dignabitur medietatem de omni-
bus que allata sunt assumere. Sic Pa-
ter Æternus Filio: Sic Filius Patri
de Divo Josepho, Comite, Tutela-
ri, Custode, Duce, Benefactore,
Nutricio in longo suo super terram
incolatu & peregrinatione. Fili, in-
quit Pater Æternus, quid dabimus
Viro isti Sancto qui venit tecum?
Pater, inquit Filius, quam merce-
dem dabimus ei? O qualis in hæc
Patris & Filii quasi dubitatione Divi
Josephi extasis! Ille (prosequitur Fi-
lius) Matrem me habere fecit, ille
me & illam à suspitione infamiae li-
beravit, in illum ex utero Matris
projectus sum, ille de ventre Matris
meæ factus est susceptor meus. Ille
me portavit in Ægyptum, & inde
repotavit. Ille me ab immani He-
rodus furore eripuit & Archelai præ-
servavit: Ille me triginta annorum
spatio in omnibus itineribus meis
duxit & reduxit: ille me de sudore
vultus sui, Matremque meam pa-
vit in innocentia cordis sui, &c.
Quid illi ad hæc poterimus dignum
dare? Nonne utique quod uterque
Tobias Raphaeli, hoc utique Pater
Æternus & Christus Divo Josepho
medietatem omnium bonorum: hoc
est ut ea omnia possit D. Josephus pro
nobis per authoritatem, quod Deus
ipse per potestatem.

CAPUT VI.

De Divi Josephi gloria secun-
dum utrumque, idest secun-
dum corpus & animam.

PRIMAM esse Divi Josephi
post Beatissimam Deiparam
conjugem suam inter caeli-
res fortem opinio est jam
dudum recepta, hodieque commu-
nissima fidelium, & merito: quid enim
clarius? quid certius positum illis quæ
supra, de ejus singulari prædestinatio-
ne, dignitate incomparabili, sanctifi-
catione in utero, usu rationis accele-
rato, & virtutibus quas ex his fonti-
bus, atque etiam ex consortio, exem-
plis, & instructionibus filii sui quoti-
dianis, & convictu cum eo & matre
necessè est profluxisse?

Huc mihi videtur Christus respe-
xisse, dum respondens Matri Jacobi
& Joannis Apostolorum suorum & fi-
liorum Zebedæi, petenti ab eo dexte-
ram ejus pro uno è liberis, sinistram
pro altero in regno suo, conversus ad
liberos dixit. *Sedere ad dexteram meam,
vel ad sinistram, non est meum dare vo-
bis, sed quibus paratum est à Patre meo,*
Matth. cap. 20. vers. 23. Quasi dice-
ret, occupata sunt jam quæ ambitis lo-
ca, & aliis data, iis scilicet quibus pa-
rata sunt ab æterno à Patre meo: me-
dius sæpè incesse Matrem inter & Pa-
trem, Mariam inter & Josephum, illa
jam dudum dexteram meam hic sini-
stram, quas petitis, occupavit & tenu-
erunt viatores in terris, illis paratum
est & destinatum, ut easdem teneant
comprehensores in caelis.

Quemadmodum ergo in ordine en-
tium naturalium nonnulla sunt quæ
transcendentalia vocantur, quia scilicet
singularum excedunt seriem & per-
fectione categoriarum; ita in ordine
gratia nonnullæ reperiuntur creaturæ,
quæ propter eminentiam singularissi-
mam & incommunicabilem in gra-
tia, sunt extra omnem ordinem alia-
rum creaturarum: talis est primò
Christus homo ratione divinitatis cui
natura ejus humana hypostaticè unita
est:

est: talis est secundò incomparabilis ejus Mater ratione partus ejusdem Dei hominis: talis est tertio & ultimo incomparabilis quoque ejus Pater Divus Josephus ratione suæ paternitatis, sub quâ dæmoni abscondus est: quorum dignitates singularissimæ sunt & incommunicabiles, & idè constitunt unum ordinem alios omnes supergradientem, quem Theologi vocant ordinem hypostaticæ unionis: in quo ordine Divus Josephus, qui ultimum tenet locum, participavit excellenter plenitudinem Christi, singulariter plenitudinem Virginis, & eminenter plenitudinem aliorum Sanctorum: ut proindè tanquam ultimus primi ordinis alios excellentissimè & incomparabiliter superantis, sit adhuc excellentiori modo verus primus secundus, & ita de aliis quibuscumque aliorum ordinum subsequentiū: & sic de aliis.

IV. Legimus, & ita ut legimus constat, specula reperiri in rerum naturâ tam artificiosè elaborata; ut per reflexionem specierum, earumque ab unâ parte speculi ad alteram repercussionem, ter eandem prorsus faciem cui obijciuntur repræsentent, & simul ac semel tres vultus sibi similes, sibi omninò similes exhibeant, qui tamen in re non nisi unus est; arte hominis hæc in parte naturam imitante, quæ aliàs tres exhibuit in Cælo, Soles, qui tamen in re unicus erat: alii enim duo non erant nisi hujus imagines in nubibus claris & terribilibus expressæ, quæ veluti specula talia receperant veri Solis impressionem, ut illum repræsentarent ita perfectè, ut ipsæ Soles sicut & ille, viderentur.

V. Ista miracula naturæ trium facierum, & trium partium, umbra sunt & imago harum trium Sacrarum Personarum, JESUS, Maria & Joseph: namque JESUS solus est verus Sol Justitiæ: Maria & Joseph solùm illius imagines: ambo tamen de splendore virtutum & gratiarum illius veri Solis adè excellenter & perfectè participant, ut simul cum ipso faciant pareliam; appareant, inquam, ac si tres essent Justitiæ Soles.

VI. Et verò erant illæ tres personæ omni magnitudine creatâ majores, quip-

pè quæ tam ratione supereminentissimarum qualitatum & perfectionum suarum, quam ratione unionis inter se arctissimæ, & cui nulla unquam similis in creatis, tres cœlestis ac Divinæ Trinitatis Personæ cum perfectione mirabili repræsentabant: efficiebant, inquam, aliam Trinitatem in terris, cœlesti illi ac divinæ perfimilem, in quâ Maria Patris, Christus suam Filii, Josephus tertiam Spiritus sancti personam gerebat, & similitudinem quantum per creaturam potuit exhibebat: quam similitudinem multis prosequi possemus, nisi id factum esset à plurimis iisque gravissimis Authoribus, ad quos remittimus, ne toties actum iterum agamus.

VII. Illud tantùm restat ut huic creatæ Triadi, cui nomen Jesus, Maria, Josephus, cujus Anagramma aptissimum, significantissimum, ac verissimum, SIPHERIS, HOSAMA, VIVES: Hos versus appendamus, qui conspiciuntur in Sacello Ecclesiæ Parochialis Oppidi Couvinensis Patriæ ac Diocesis Leodiensis, sub sacro Carmeliticæ Scapularis Sodalitio erecto.

*Hic sociata suo colitur Regina marito:
Gaudet cum Joseph Sponsa Maria coli,
Iungitur his IESVS, Triadem nam
perficit ipse:*

*Nec Monadem tollit, tres simul
unit Amor.*

*Quos Deus aterni conjunxit federe
Amoris,*

*Dic prece vel cultu cur separaret
homo?*

*Trinus & unus Amans, hos tres sociavit
in unum,*

*Sic colis hic Triadem, sic colis &
Monadem.*

VIII. Objicies 1. Corinth. cap. 12. *Posuit Deus in Ecclesia primum Apostolos. Qui propterea Apocalypsis cap. 21. Fundamenta Ecclesiæ, vocantur. Item ad Ephes. cap. 1. dicit Apostolus. Secundum divitias gratiæ ejus, quæ superabundavit in nobis, idest Apollolis: Ex quo, inquit S. Thomas Aquinas in illum locum, apparet temeritas illorum, ut non dicam error, qui aliquos sacros ipsos præsumunt comparare Apostolis in gratiæ & gloriâ, manifestè enim patet ex verbis istis, quod Apostoli habent gratiam majorem*

maiores quam alii Sancti post Christum & Virginem Matrem. Et infra hoc idem confirmat Doctor Angelicus ex eodem Apostolo dicente ad Roman. cap. 8. Nos ipsi primitas spiritus habentes, & Glossa explicante: Tempore prius, & ceteris abundantius, ex quibus iterum concludit. Temerarium est ergo aliquem Sanctum Apostolis comparare.

IX. Confirmatur, quia gratia novi Testamenti major est gratia veteris, ut constat, & ideo maximos, medios, & infimos unius, cum maximo, medio, & infimo alterius comparando, videntur, & omnino verum est, Sanctos novi Testamenti eos qui sunt antiqui excedere: Sed Apostoli sunt Principes & primi inter Sanctos novi Testamenti: excedunt ergo illi in perfectione & sanctitate Principes Sanctos veteris. Et ideo expressè Divus Thomas illos anteponit Moyse quæst. 12. de verit. art. 4. ad 5. & Abrahæ, Isaac & Jacob lect. 3. super epist. ad Rom. cap. 11. Sed Sanctus Ioseph pertinet ad vetus Testamentum, cum ante Christum mortuus sit, ergo Apostoli sunt majores illo.

X. Respondeo cum Gabriele de Sancta Mariâ Archiepiscopo & Duce Rhenensi in Concion. Adventual. super Missus est, serm. 7. & cum Patre Suarez in 3. part. quæst. 29. artic. 1. & 2. disp. 8. sect. 1. & 2. in hac comparatione probabiliter posse dici munus Apostolicum supremum quidem esse novi Testamenti, superari tamen multum à munere & ministerio Sancti Iosephi, quod est altioris ordinis & perfectioris, cum ministerium ipsius spectet ad unionem hypostaticam, ut dignitas Matris Dei: Apostolos itaque in ordine gratiæ gratis datæ, majoribus gratiis fuisse præditos, quia indiguerunt ad exercendum suum munus. Officium autem Divi Iosephi non pertinuit ad novum Testamentum, nec etiam propriè ad vetus, sed ad utriusque Authorem & Consummatorem Christum Dominum, lapidem utriusque angularem, qui fecit utraque unum.

XI. Et certè inquit idem Gabriel ibidem, munus ejus cum extulit supra omnes in actionibus vitæ activæ, quid

enim totâ vitâ gessit quod non proximè attingeret personam Christi Domini. Quemadmodum ergo peccatum eorum qui Christum crucifixerunt, ob Christi dignitatem in se immediatè læsam, fuit in suo genere maximum, utpote Deicidium, quo nihil horribilius, sic & pietas & beneficentia circa eundem fuerunt summi valoris, præsertim in Divo Iosepho, ut in Deiparâ, cum perfectissimam haberet cognitionem & fidem personæ Christi cui inserviebat, & pro quo laborabat, ac consequenter amorem consimilem, ex quo illi ea præstitit, quæ præstitisse diximus & omnibus nota sunt.

Neque solum in vitâ activâ excelluit D. Iosephus, sed & status ejus accommodatissimus fuit ad contemplationem: nam in matrimonio vovit virginitatem, & societas perfectissima sanctissimæ Conjugis maximè serviebat ad perfectionem Religionis & pietatis erga Deum: in quibus adde diuturnam ac continuam cum Christo conversationem, ex cujus ore toties audivit divina mysteria, & verba vitæ: & quam frequenter cum Christo filio suo oravit? Hæc ille Archiepiscopus Doctissimus, nec minus Religiosus & pius.

Roboratur nostra & hujus Archiepiscopi Doctissimi responsio: Nam lib. 8. Constitut. Apostolic. cap. 46. aliàs 52. dicunt omnes Apostoli se elegisse septem Diaconos. Ex quibus, inquit, est Beatus Martyr Stephanus, qui non minus quam nos Deum dilexit. Faciunt ergo hic Apostoli Divum Stephanum sibi æqualem in verâ Sanctitate, quæ in Dei dilectione consistit, quamvis esset inæqualis in munere: ergo non esset temerarium aut improbabile Stephanum Apostolis æquare in sanctitate: sed non esset præter rationem Divum Iosephum Sancto Stephano parificare, immò præferre, ergo &c. Nec quidquam vel in Scripturâ, vel in Sanctis Patribus invenio, quod huic asserto nostro repugnet: Generales enim locutiones Scripturæ aut Patrum, vel intelliguntur de totâ Ecclesiâ novi Testamenti, cujus gratiâ certo certius fuit major & amplior gratiâ veteris Testamenti, vel comparant Apostolos

Apostolos cum aliis Sanctis ordinariis; generalis autem modus loquendi non excludit speciale privilegium ob rationes speciales, quæ in Divo Josepho tales sunt quales nullæ in alio Sancto quantumvis magno.

XIV. Respondeo secundò, comparationem fieri cum illis solis qui eo tempore erant vel post futuri erant, ut ita sicut Apostoli acceperunt gratiam prius respectu istorum, ita etiam acceperint abundantius, non verò respectu aliorum, qui eos præcessere. Confirmatur hæc responsio, quia Apostoli prius per respectum ad illos qui eo tempore vivebant & post futuri erant, receperunt gratiam, & hi dependenter ab illis, non verò prius D. Josepho, prius Mariâ, prius Joanne Baptistâ, prius Eliâ, &c. nec hi dependenter ab Apostolis; Ergo non cum his facta est comparatio, sed cum illis sui temporis, vel postea futuris, qui dependenter ab illis acceperunt, scilicet per eorum orationes, merita, prædicationem, zelum, exempla, constantiam, ministerium, & miracula.

XV. Quoad censuram verò Divi Thomæ in objectione, Respondet Suarez loco citato non posse illam intelligi universaliter, tum propter verba illa Christi Domini de Joanne Baptista, *Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptistâ*, & alia multa præclarissima quæ de illo habentur in Scripturâ, & apud Patres & Doctores; tum quia Ecclesia in Canone Missæ post Consecrationem ponit Divum Stephanum ante Divum Matthiam Apostolum. Tum denique etiam ex ipsius Divi Thomæ doctrinâ: ipse enim in cap. 3. Matthæi exponens verba illa: *Cujus non sum dignus solvere corrigiam calceamenti*; interrogat, *nunquid ergo majores Apostoli Joanne?* & Respondet, *non merito, sed officio novi Testamenti*, quod sumpsit ex Divo Anselmo in eundem locum, qui expressè dicit Joannem non esse minorem in Cælo quàm sint Apostoli, imò esse illis majorem: Ergo non potest D. Thomæ censura generaliter accipi: quod si aliquam admittant loca illa pro Apostolis allata restrictionem, non est cur temerarium aut improbabile sit Sanctum Jose-

phum excipere, quia probabile est illum perfectiorem gratiam assecutum Joanne Baptistâ, quia constat munus Patris & nutricii Christi esse excellentius munere Præcursoris, majorem quæ ex convictu cum illo & sanctissimâ sponsâ habuisse opportunitatem, ac plures occasiones crescendi in gratiâ.

Sed instabis de Joanne Baptistâ asserit Christus disertè, quod inter natos mulierum non surrexit major illo, ergo Divus Josephus natus de muliere, est minor Joanne. Confirmatur ex D. Ambrosio serm. 64. ubi hæc habet: *Præcellit cunctis, eminent univertis, antecedit Prophetas, supergreditur Patriarchas, & quisquis de muliere est, inferior est Joanne.* Respondet primò, ex verbis Christi non sequi Divum Joannem Baptistam esse omnibus majorem, negat enim hic textus tantum dari aliquem Joanne majorem, non posse assignari aliquem illi parem, ut observant SS. Patres. *Non ceteris*, inquit D. Hieronymus in cum locum, *Prophetis & Patriarchis, cunctisque hominibus Joannem prætulit sed cuiuscumque de ceteris coæquavit*: & Divus Augustinus de quaest. ver. ac novi Testam. quaest. 26. *Non dixit Christus omnibus major est Joannes, sed nemo Prophetâ illo major est, hoc est æqualem habet, majorem non habet: Elias ergo par illi est, &c.* Et lib. 2. contra Adversarios legis & Prophet. cap. 7. *Potuerunt esse Prophetæ aliqui Joanni æquales, aliqui minores, nullus major propter sententiam Domini*, Divus Hilarius Arelatenis homil. 1. *Dicens Christus inter natos mulierum non surrexit major Joanne*, inquit, *non summis priorum, sed primis pronuntiavit æqualem: comparavit itaque perfectis, non prætulit.* Et Venerabilis Beda in Luc. cap. 7. *Non ceteris Prophetis & Patriarchis cunctisque hominibus Joannem prætulit, sed Joannem ceteris æquavit.*

Respondet secundò, hanc Christi XVII. assertionem, *Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptistâ*, limitari per Lucam dicentem, *inter natos mulierum non surrexit major Prophetâ Joanne Baptistâ*: unde ex hoc non sequitur Divum Joannem Baptistam omnibus omnino Sanctis esse sanctiorem aut etiam æqualem, sed tantum, Prophe-

ram

tam esse cunctis Prophetis perspicacior-
rem: namque

*Ceteri tantum cecinere vatum
Corde prasago jubar effaturum,
Tu quidem mundi scelus auferentem
Indice prodis.*

XVIII. Dices Ecclesia in eodem Hymno
precedenti metro sequens assuit.

*Non fuit vasti spatium per orbis
Sanctior quisquam genitus Ioanne,
Qui nefas saceli meruit lavantem
Tingere lymphis.*

Propter hoc argumentum quod à
priori nihil differt, Respondeo tertio,
comparationem Sancti Præcursoris ut
& precedentem Beatorum Apostolo-
lorum cum cæteris Sanctis; intelligi
de illis qui non sunt extra omnem Or-
dinem Sanctorum: at Divus Iosephus
cum Sponsâ suâ est extra omnem or-
dinem aliorum, & constitutus cum il-
lâ in ordine unionis hypostaticæ cum
Christo; ergo non potest fieri compa-
ratio cæterorum qui sunt in inferiori-
bus ordinibus cum illo.

XIX. Illustratur hæc Responsio exemplo:
verbi gratiâ si de Principe primæ Fami-
liæ alicujus regni quis diceret, illum
esse omnium istius regni Principum
primum, & nullum illo illustriorem:
per hoc non deberet intelligi aut in-
ferri ipsum esse Rege, Reginâ, aut Del-
phino aut Infantæ Regio Nobiliorem,
quia in similibus comparationibus Rex
& proles ejusque Pater & Mater ac con-
jux non veniunt in comparisonem
cum illis: sed intelligitur esse major
totius regni per comparisonem ad
alios Principes & nobiles cum quibus
benè potest comparari. Ita in hoc ca-
su Divus Ioannes Baptista (idem dic-
de Sanctis Apostolis) per comparatio-
nem ad omnes alios Sanctos, de quo-
rum ipse classe est, major omnibus esse
potest, aut saltem tantus ut nemo illo
major: sed ad Christû, B. Virginem, &
D. Iosephû qui sunt extra omnem com-
parationem, cum sint extra omnem a-
liorum ordinem, & constituent ordinem
seorsim, qui dicitur unionis hypostaticæ;
non ita est, nec sic prudenter explicari
comparatio potest, cum non sit cõpara-
tio nisi inter res que sunt ejusdè ordinis.

XX. Potest iterum probari magnitudo
Divi Iosephi in gloriâ supra omnes

cœlites eo argumento quo Pater Dea-
ponte Ord. Cleric. Regul. Minor. in
sapiens. Salomon, cap. 10. num. 13.
hom. 22. ubi sic ille: Et meritò quidem
supra cæteros D. Iosephum elevat Deus
in cœlis, qui in terris plus ei dedit
quàm omnes simul: Petrus ait Chri-
sto, *Ecce nos reliquimus omnia, & secuti
sumus te quid ergo erit nobis?* Matth. cap. 19. num. 27. sed quid reliquerat Petrus?
Certè pauca, verum cum maximo af-
fectu: *Hunc, inquit Origenes. Affectû
in Matth. Deus ponderavit non censum,
est enim minima cum fratre reliquit, sed
non minima estimata sunt apud Deum
considerantem quoniam ex tanta plenitu-
dine dilectionis illa minima reliquerunt,
ut etiam si multas habuissent possessiones
omnia reliquissent.* Ita Origenes. Affectû
ergo Domino obtulit Petrus, & quia
hic magnus, etiam si illa minima in-
se, maxima apud Deum; sic maxima,
ut propter illa principatum his in cœlis
contulerit, juramento firmans quod in
regeneratione, cum sederit filius homi-
nis in sede majestatis suæ, & illi sessuri
sint cum eo in thronis: per quod ineffa-
bilem intellexit honorem, ineffabilem
gloriam; honorem enim & gloriam
ineffabilem significavit per Thronos
ait Chrysostomus sanctus homil. 6. in
Matthæum: Cum ergo minima dans,
si cum magno affectu Dei, sunt
maxima, & remunerantur ut maxima:
Et quia sic Petrus dedit sua quamvis
minima, Principatum meruit in terris,
& Thronum in Cœlis: Ergo si aliquis
esset qui cum majori effectu non mini-
ma, sed maxima, sed propè infinitum
daret, nonne ex ratione is supra Pe-
trum? Atqui Divus Iosephus non na-
vigium, non rete, ut Petrus & Apo-
stoli, sed Virginem Sanctissimam, sed
Mariam Dei Genitricem; jure Divino
per matrimonium suum, sibi que dile-
ctissimam Deo dedit: Pende Mariam
si potes, & meritum scire poteris Divi
Iosephi ea se privantis propter Deum
simul & gloriam: Sed quid plus ultra?
Theologorum est axioma, Deum pu-
niri citra, remunerari ultra condig-
num: *Mensuram bonam, confertam,
coagitatam, & superfluentem dabunt in
suum vestrum.* Luc. cap. 6. num. 38.
Quod si hic est Dei mos, audi nunc
mirabile

„mirabile: id quod Divus Josephus de-
dit Deo, fuit Maria, Deus retribuit ul-
tra condignum, ultra datum abun-
danter, superfluentem: qualis ergo erit
hujus Sanctissimi Viri gloria? Profecto
si ultra datum sit pensitanda, erit utri-
que immensa. Hic sisto, quia quid ul-
tra addam non habeo. Hæc est istius
Authoris argumentatio.

XXI. Ultimam argumentum excessus
gloriæ Divi Josephi supra ceteros Bea-
tos sumitur ex eo quod probavimus
Capite precedenti, quod scilicet ipse
resurrexit & cum Christo Filio suo
ascenderit ad cælos, ibique sit in cor-
pore & animâ cum illo & sponsâ suâ,
non verò Joachim aut Anna, non Pe-
trus, non Paulus, non ipse Joannes
Baptista, cum horum Reliquiæ extant,
& reperiantur in terris, argumentum
est enim istud evidentissimum ipsum
pluris apud Filium esse quàm illi.

XXII. Dices alii etiam Sancti surrexerunt,
& corpore ac animâ cum Christo af-
cendente ascenderunt ad Cælos, er-
go sequeretur etiam ipsum Divum Jo-
annem Baptistam esse istis minorem:
sed hoc est falsum propter dictum
Christi, *Inter natos mulierum non sur-
rexit major Joanne Baptista*. Ergo & il-
lud unde sequitur. Respondeo obje-
ctionem habere aliquid appatentiæ:
verumtamen eâ ad trutinam adductâ
dico etiam per illam nostrum assertum
fulciri. Etenim nec nori sunt, nec Deus
voluit esse notos illos alios, qui etiam
surrexerunt, & cum eo ascenderunt in
cælos, in quibus nulla erat ratio du-
bitandi contra majoritatem notissi-
mam Divi Joannis Baptiste supra illos:
Sed cum potuisset formari dubium
pro eadem majoritate Sancti Joannis
Baptiste supra Divum Josephum, ideo
noluit Deus Joannem resurgere sicut
ille resurrexit, ut per hanc distinctio-
nem omninò evidentem tolleretur
istud dubium, & maneret certum, Di-
vum Josephum in gloriâ omnes Bea-
tos solâ Virgine uxore suâ exceptâ
superare.

XXIII. Itaque de illo dicendum verificari
quod de Joseph Antiquo, qui illius fi-
gura fuit, in typo dictum est Genes.
cap. 41. *Tulit Rex annulum de manu suâ
& dedit eum in manu ejus, & vestivit*

*stolâ byssinâ, & collo torquent auream cir-
cumposuit, & fecit ascendere super cur-
rum suum, clamante preconem ut ei omnes
genusflecterent.* Hæc fecit Rex Pharaon
Josepho filio Jacob & Rachelis: idem
Deum fecisse Josepho nostro Patri
JESU & Mariæ Sponso quis infi-
ciabitur? Stola byssina cum torque au-
reâ, quâ donatus est antiquus Joseph
à Pharaone, designat specialem glo-
riam quâ donatus est ab æterno Cœli
Rege noster Joseph. Annulus aureus
quem Rex tulit de manu suâ, & dedit
in manu Josephi Pro-Regis Ægypti,
annulus signatorius erat, ut quâ ipse
vellet decerneret & obsignaret autho-
ritate Pharaonis. Sic Rex Æternus
annulum suum signatorium in pore-
state Divi Josephi posuit, ut quæcum-
que voluerit suis Clientibus concedat
& obsignet autoritate Dei. Fecit De-
nique Rex Pharaon Josephum Pro-Re-
gem Ægypti ascendere super currum
suum, clamante preconem, ut ei omnes
genusflecterent: Hoc significabat Di-
vum Josephum per antiquum illum
figuratum, elevandum ad ordinem hy-
postaticæ unionis in quo Deus ipse
est: & in quo constitutus, non ab uno,
sed à tot preconibus, quot sunt ho-
die Doctores, Interpretes, Predicato-
res, tantus proclamatur, ut ei omnes
quotquot sunt de Regno Dei, tan-
quam illi inferiores genuflectere de-
beant. Sic respondet umbra corpori,
figura veritati.

Quare hoc argumentum concludo X XIV.
cum his versibus devoti cujusdam Poë-
tæ apud Isidorum Hisolanum in fronte
sui Operis de Sancto Josepho.

*Cum similibus similem deceat, nutuq;
superno*

*Virgo Parensq; Dei nupsit Alma Jo-
sephi:*

*Collige quantus erat, merito quo vice-
vit omnes?*

*Et fuerit tantum dignus habere decus,
Ac natum curare Dei, Genitorq; vocari,*

*Complecti, & sacro sepius ore peti:
Et facile accipies ut primum Sponsa,
sequentem*

In superis Sponsus sic habet ille loci.

Quibus similia pangit alius recens X X V.
Poëta Gallus suo naturali cothurno
hoc modo.

Sff

Que

*Que le iour est heureux, celebre à l'univers,
 Auquel la Vierge Mere en la gloire enlevée,
 Des Celestes passant tous les Ordres divers
 Au degré le plus haut des Cieux est arrivée:
 C'est là je crois Ioseph: si nous avons icy
 Des choses de là haut quelque apparente trace
 Que votre Nourrison, & votre Eponse
 aissi,
 En un thrône aupres d'eux vous ont fait
 prendre place.*

CAPUT VII.

*An Aureola Divo Josepho
 tribuenda?*

- I. **A**UREOLAS tres communiter statuunt Theologi, nec plures nec pauciores: quarum prima est pro Martyribus: secunda pro Virginibus; tertia pro Doctoribus: Sunt enim tres pugnae insignes, sicut sunt tres praecipui salutis nostrae hostes; Caro, Mundus, Diabolus: & Aureola est singulare praemium singulari contra praenominatos hostes respondens victoriae. Et quamvis omnes contra eos pugnare debeant legitimè si velint coronari, tamen ubi est praecellens ratio victoriae, ibi debetur specialis corona, quam Aureolam vocamus.
- II. In pugna quae est contra carnem, ille potissimum victoriam obtinet qui à delectationibus veneris, quae sunt praecipuae inter voluptates carnis, omnino abstinet: Atque ad hoc qui perpetuo virgines permanent, Aureolam donantur: ut colligitur ex Apocalypsi. cap. 14. ubi dicitur quod centum quadraginta quatuor millia qui empti sunt de terra, quia non sunt cum mulieribus coinquinati (Virgines enim permanent,) cantabant Canticum Deo, quod nemo alius cantare poterat.
- III. Objicies, ubi est maior difficultas in opere, ibi debetur majus praemium, & Aureola est propter majorem victo-

riam, quae sequitur ex majori pugna: Sed majorem sentiunt viduae difficultatem in abstinendo à voluptatibus veneris, quam virgines, ergo viduis potius quam virginibus assignandum esset istud aureolae genus. Probatum minor ex Aristotele lib. 7. de Animalibus. cap. 1. tit. 4. ubi docet quod juvenes corrupte magis appetunt coitum propter rememorationem delectationis: & Divus Hieronymus in epist. ad Geruntiam de Monogamia dicit, quod quanto major est difficultas quorundam à voluptatibus abstinere, si abstinent, tanto majus est illorum praemium, & loquitur ibi in commendationem viduarum.

IV. Respondeo cum Divo Thomâ in Supplemento quaest. 96. art. 5. ad 1. quod in continendo secundum aliquid majorem pugnam sustinent Virgines, & secundum aliquid Viduae: Virginibus enim concupiscentiam inflammant experiendi desiderium, quod ex quadam quasi curiositate procedit, quâ etiam fit, ut homo libentius videat quae nunquam vidit: Et etiam quandoque ejus concupiscentiam auget aestimatio majoris delectationis quam sit secundum veritatem, & inconsideratio eorum incommodorum quae delectationem hujusmodi sequuntur: Et quantum ad hoc Viduae minorem sustinent pugnam: majorem autem propter delectationis memoriam.

V. Sed quidquid sit de quantitate & difficultate pugnae, hoc tamen certissimum est, quod perfectior est victoria Virginum quam Viduarum; perfectissimum enim genus victoriae est, & pulcherrimum nunquam hosti cessisse: Corona autem non debetur pugnae, sed victoriae.

VI. In pugnam verò quae est contra Mundum, illa est praecipua victoria, cum à mundo persecutionem usque ad mortem quis sustinet: unde & Martyribus, qui in istâ pugnam victoriam obtinent, haec aureola retribuitur: Nam Apocalypsi. cap. 7. dicuntur *Amicti stolis albis, & palmae in manibus eorum:* Quod de Martyribus intelligendum: Nam additur, *Hi sunt qui venerunt ex magna tribulatione, & laverunt stolas*

- VII. *Solas suas in sanguine Agni.*
Tandem in pugnâ quæ est contra Diabolum, illa est præcipua victoria, cum aliquis hostem istum non solum à se, sed etiam à cordibus aliorum remouet, quod fit per doctrinam, exhortationes, & Prædicationem: & ideo Doctoribus tertia Aureola assignatur. De his enim dicitur Danielis cap. 7. *Qui ad iustitiam erudunt multos, fulgebunt quasi stelle in perpetuas æternitates.* Et Matthæi cap. 5. *Qui fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in Regno Cælorum.* Dices omne præmium quod in futuro dabitur, alicui actui virtutis respõdet, sed prædicare vel docere non est actus alicujus virtutis, ergo &c. Respondeo quod prædicare & docere eo modo quo de illis hic, sunt actus alicujus virtutis, scilicet misericordiæ & charitatis, unde & inter spirituales eleëmofynas computatur.
- VIII. Quidam verò, inquit Divus Thomas in Supplem. ad 3. partem quæst. 96. art. 11. in corp. distinguunt illas tres aureolas secundum tres animæ partes, Rationalem, Irascibilem, & Concupiscibilem, ut dicantur tres Aureolæ respondere præcipuis trium animæ virtutum actibus. Potissimus enim actus Rationalis, est veritatem fidei etiam in alios diffundere: & huic actui debetur aureola Doctorum. Irascibilis verò, virtutis actus potissimus, est mortem propter Christum superare, & huic Actui debetur aureola Martyrii: Concupiscibilis verò actus potissimus est à maximis delectationibus carnis abstinere penitus, & huic debetur aureola Virginum.
- IX. Alii verò illas tres aureolas distinguunt secundum ea quibus Christo nobilissimè conformamur. Ipse enim veritatem quam à Patre acceperat mundo manifestavit, & sic fuit Doctor: ipse à Judæis persecutionem & mortem in Cruce propter Prædicationem veritatis pertulit, & sic fuit Martyr: Ipse puritatem in seipso consecravit, & sic fuit Virgo: Et ideo Doctores, Martyres & Virgines ei perfectissimè conformantur, unde talibus aureola debetur.
- X. Porro illis tantum Virginibus propriè aureola debetur, quæ propositum

habuerunt virginittatis perpetuò seruandæ, siue hoc propositum voto firmaverint, siue non: quod etiam intellige etsi propositum illud fuisset interruptum, dummodò tamen integritas carnis remanserit, & illa interruptio non inueniatur in fine vitæ, quia Virginitas mentis reparari potest, non item carnis. Ita Divus Thomas 3. part. quæst. 96. artic. 5. in corp. Poncius Curs. Theol. tractat. 5. disput. 19. quæst. 19. & alii.

Martyrii verò aureola illis solis datur, qui pro Deo, siue fidei tuendæ, siue virtutis alicujus, aut seruandæ in se, aut defendendæ in aliis gratiâ mortem subeunt, aut vulnus, poenamve aliquam ex naturâ suâ mortalem patiuntur, aut in carcere ob eandem causam ex inedia aliarumve ærumnarum incommodis moriuntur. Requiritur tamen communiter in eo qui debet censeri Martyr animus illa quæ supra ob eum finem sustinendi: Licet non negem si in odium fidei abejus hostibus aliquis Orthodoxus dormiens interficiatur, esto antea nihil adverterit, aut cogitauerit de istâ morte, non minùs hanc aureolam consecuturum, quàm Sancti Innocentes, qui supponuntur communiter eam adepti, modò tamen non habuerit ante animum non patiendi pro tali causâ mortem.

Doctores tandem quibus tertia debetur aureola, non sunt tantum Prælati Ecclesiarum quibus competit ex Officio prædicare & docere, sed omnes qui licitè hunc actum exercent: Prælati autem non debetur quamvis incumbat officium prædicandi, nisi actu prædicent, quia corona non debetur ei qui potest pugnare, sed actualiter pugnanti, juxta illud 2. ad Tim. cap. 2. *Non coronabitur, nisi qui legitime certauerit.* Ita Divus Thomas citatus art. 7. in corpore. Itaque hujusmodi Doctores in cælo laureandi sunt, qui excellenter, generosè, infatigabiliter siue verbo, siue scripto, siue utroque modo erudiant alios ad iustitiam: si propter Deum, non propter lucram, aut vanam ostentationem id faciunt: ita Poncius loco citato.

Ex his autem majorem esse Martyrum Aureolam omninò fatendum est:

Sff 2

Primò,

XI. 3

XII.

XIII.

Primò, quia si vitam ipsam pro Deo exponunt & de facto ponunt, alii non nisi aliquem laborem. Secundò, quia eminentia quæ attenditur ex parte pugnae est Aureolæ essentialior, quia Aureola secundum propriam rationem respicit pugnam & victoriam: Difficultas etiam pœnæ, quæ attenditur ex parte ipsius pugnae, est potior quam illa quæ attenditur ex parte nostri: Atqui Martyrium pugna est fortior secundum seipsam; ergo simpliciter & absolute loquendo Aureola Martyrum est inter omnes potior: & idè dicit Glossa Ordin. in Matth. cap. 5. quod in octavâ Beatitudine, (*Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam, quoniam ipsorum est Regnum Cælorum,*) quæ ad Martyres spectat, omnes aliæ perficiuntur, & propter hoc etiam Ecclesia in Commemorationibus Sanctorum Martyres Doctoribus & Virginibus anteponit. Ita D. Thomas citatus.

XIV. Hanc triplicem Aureolam dant plurimi Divo Iosepho: Et primò quidem quod spectat Aureolam virginum res videtur per se clarissima part. 2. ubi ipsum mente & corpore perpetuò virginem probavimus, ac quanta fuerit corporis & animi ejus puritas ostendimus, & præterea fuit Custos Virginis eo mirabilius, quò formosior fuit super omnes mulieres Virgo superbenedicta ei in matrimonium & Custodiam tradita, & ab eo immaculatissimè custodita.

XV. Secundò, nec Doctorum Aureola videtur ei neganda, asserunt quippe illorum nonnulli etiam ipsum Apostolum, qui quâ licuit apud Ægyptios & Judæos fontem quem apud se habebat manifestavit, & publicavit. Videndi hæc super re Sanctus Hilarius apud D. Thomam in Catenâ. S. Hieronymus & Venerabilis Beda in cap. 2. Matthæi, & Noster Dorotheus à Sancto Renato in suis Comment. in lib. Reg. & Apocalypf. tom. 1. lib. 3. quæst. 15. sect. 2.

XVI. Tertio, & Martyrii Aureolam illi quoque concedendam hoc modo probat inter illos qui supra scriptores Doctor Matthias Navæus lib. cui titulus Sponsus Virginis tit. 13. paulò post med.

Instante Christi Passione, inquit, turbati dispersique sunt Apostoli, qui & Domini de Passione sua præloquentis in Jerusale comitatum formidare solent. At ubi timiditatis vel incōstantiæ notam Christi nutricius incurrit? qui & furente Herode Christum adhuc infantem, neque adhuc miracula facientem in Ægyptum, longo, asperissimo itinere portandum suscepit, & ante perceptâ Herodis post Magorum reditum ferociâ, Jerusalem tamen venire, puerumque in templum ipsum Jerosolymitanum ad Purificationis legem peragendam comportare non trepidavit, verum mortis timoribus, morteque ipsa fortior Beati Iosephi dilectio fuit, quandoquidem tam sævi draconis furibundâ contemptâ ferociâ, puerum ad legalia circa eum observanda in Jerusalem conferte non præmitteret. De quo & Beatus Thomas in Catenâ in cap. 2. Matthæi: *Et quamvis, inquit, post Rabanum, timerent Herodem, tamen non sunt ausi transgredi legem qui ad templum puerum deferrent.* Quare si non effectu, animo tamen paratissimo affectuque zelosissimo Martyr Christi, immò & affectu isto Proto-Martyr fuit ex tunc cum Virgine: sæpius etiam varietate operibus ipsis in corpore & animo suo durissima perpessus, fuit certè Confessor intrepidus, qui Christi causâ extorris per plures annos apud Barbaros alienigenas vixit: fuit Martyr cui dulce fuisset mortem pro Christo inter Herodianorum Satellitum, potius carnificum manus oppetere.

Verum enimverò, Dico primò, cum P. Arriagâ & P. Poncio mox citato satis parvum esse fundamentum illas Aureolas particulares asserendi, & præsertim illas reducendi ad ternarium numerum, nec majorem: nam ut Theologi hunc præcisè numerum Aureolarum statuentes, illi colligunt ex allatis pro Martyribus, Virginibus, & Doctoribus, Scripturæ locis: Cur non posset etiam colligi ex remuneratione particulari quam promisit Christus relinquentibus pro se Patrem & Matrem, & se sequentibus sub Religiosæ vitæ vexillo Aureola particularis? Et cur virginibus perpetuis tribueretur

retur Aureola particularis; & non iis, qui innocentiam servatam, totam vitam in arctissimam tamen poenitentiam traduxerunt? & sic de aliis.

XV III.

Dico secundò, sed etsi cum communi Theologorum choro sentientes, admitteremus dari illas Aureolas particulares, nonnisi tamen valde improprie essent in D. Iosepho: de duabus, scilicet Martyrum & Doctorum, constat: de Aureolâ verò Virginum, etsi propriissimè & sublimissimè inter omnes homines post sponsam suam Virgo permanserit, quia tamen de illis Virginibus, qui illâ Aureolâ insigniuntur dicitur, quod Agnum sequuntur, id est Jesum, quocumq; ierit, Divus autem Iosephus Agnum istum portavit, non de illarum Virginum numero est, sed transcendit, quare valde improprie, nec ad Theologorum istorum mentem hæ tres Aureolæ Divo Iose-

pho competunt.

Dico ergo tertio, nec etiam necessarium est ad Divi Iosephi gloriam eas illi vindicare; quia etsi Aureolæ istæ dantur ad ornamentum particulare & distinctum Sanctorum hujus & illius classis ab aliis; Divus tamen Iosephus ad hoc illis nequaquam indiget, quia suam gloriam incomparabili satis ab aliis Sanctis quantumvis magnis distinctus est: Cum enim sit, ut diximus extra omnem comparationem, ita ut unum ordinem cum sponsa sua, & Christo filio suo constituat, non eget alio ornamento distinctivo: ipsius enim gloria tota quanta est, cum sit extra omnem comparationem, & ponat eum extra ordinem aliarum creaturarum, eum sufficienter ab omnibus aliis discernit & separat, & sic tota ipsius gloria, singularissima ipsi Aureola est,

XIX.

TRACTATUS SECUNDUS.

DE CULTU SEU Invocatione Divi Iosephi.

HIC à gloria internâ Divi Iosephi quam in se habet, sensim dilabimur ad externam, quæ illi debetur & à nobis ei defertur ratione istius prioris, quâ in se Beatus est: de quâ ejus gloria externâ, id est Cultu, suppositis illis quæ de Invocatione Sanctorum in genere docent solidissimè noster Thomas Waldensis, Cardinalis Bellarminus & alii sine numero: Tria illi specialia hic tractatum imus. Primum, de ipso Cultu, id est de illius ortu, progressu, & statu. Secundum, de modo eum colendi. Tertium, de motivis. Igitur sit

CAPUT PRIMUM.

Quid cause est quod cum Divus Iosephus sit tantus, tandem tamen latuit, eique debitus ex meritorum culmine honos tam tardè delatus?

UALE fuerit præteritis retro sæculis in Ecclesiâ de Divi Iosephi vitâ beatâ silentium, quis ignorat? egregia illius facinora denso velamine operâ fuere, alto pressâ secreto ejus magnalia summa

S II 3